

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גליון 2 ספטמבר 2021 | תשרי התשפ"ב

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

שנה טובה,
אנו מביאים בפניכם את גיליון ראש השנה של כתב העת של 'אשכולות פואטיקה' ובו יצירות מובחרות של משוררים ומשוררות בנושא מסע. בכל תחילת שנה, ניתנת לנו ההזדמנות לעצור ולבחון את מסע חיינו, האישי, המשפחתי והחברתי. אנו מתבוננים על כשרת הדרך שעשינו, על המטרות שהנחנו לעצמנו ועל המסע עצמו. בין ראש השנה ליום הכיפורים, האויר ממלא ניחוחות מיוחדים של קדושה והזדמנות. אנחנו מקבלים חלון זמן לחשבון נפש, להתבונן במפת חיינו ולבחור נתיבים ישנים וחדשים.

השירים שתפגשו בגיליון זה, מהלכים בין מסעות המשוררים, אלו הפנימיים, אלו החיצוניים ואלו שהם רואים מחלונם.

גיליון זה, כקודמו, רואה אור באתר 'אשכולות פואטיקה' - בית לשירה עברית וליצירה'. עוד באשכולות פואטיקה, מפגשים חודשיים לשיח על מגוון נושאי כתיבה ולהקראת שירה, תערוכות, הרצאות, סדנאות ומופעי שירה לקהל הרחב בספריות, בתי תרבות, ברים מקומיים ועוד.ל"אשכולות פואטיקה" הוצאה לאור המציעה הדרכה, עריכה ופרסום של ספרי שירה.

תודה רבה לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב העת': נופר בר, יורם רומם, דוד לידר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

קריאה נעימה ושנה טובה, בה תזכו לחדש את מסע חייכם, לבחור בטוב ולהמשיך ליצור.

שלכם,
שוקי גוטמן,
משורר, יזם תרבות ומו"ל, מנטור לאינטליגנציה פואטית, עורך ומייסד 'אשכולות פואטיקה'
[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפים

מיכל שחר	דליס
מיכל פרי	נופר בר
מיקי הראל	יורם רומם
מרב קינן	ציפי שחרור
משה חמו	שי מדמון
משה טרופה	סיגל אשל
נגה סוירי	נילי קלינגר
נטלי גוטמן	אתי אדווה צדוק
נרית צור מגיד	לימור עזריה
סיגל זהבי	עינת ארז
עדי סגל ויסברגר	גד קינר קיסינגר
עדנה ויג	בן שמואלי
עמרי אברך	אריה רגב
ענבל מגן	ליאת הלפרין וספי
ענת זגורסקי שפרינגמן	לילך גלבוע
צח לוין	לימור רוזי ברנס
רונית מזוז	מור בנדק
רחל בכר	מורן קבסו
רם הרשטין	מיכל בר אור קארו
רינה ענבר	מיכל דורון

ורד שם טוב	רן שייט
חלי טל שלם	רני רוזנטל
חם לקס	רענן מיוחס
טל סלוצקר	רפאלה ורדי
יהודית סולומון	שולה ברנע
יובל ששון	שחף ארז
יונתן סיגל	שחף ויאר
יחי לוי	שירי ראב
יעל בלקינד ערן	שירלי אברמי
לאה	שרון אוזן
כרמית כהן	שרית עזיזי
ליאת ברד	תומר קליין
אלה רונן	תאי אתר
נגה אולמרט	תמי קויפמן
רותם שובל	תמרה חלוצי
אמירה לידר	תמר מחלין
רפאל לב ארי	תמרה אור
קריסטינה רוסקוב	איריס כליף
קובי פרידחי	תמרה יהלום
יעל רן	טלי ורסנו אייסמן
נגה ספיר שצברג	דפנה שן
עירית ענבר	דנה אלקבץ קגן
תמר הולנדר	דנה שושן ורוד
הדר מורד	דנה שניצר משיח

יבחר גנאור
איילה ברבוי
אחינועם תמר וירט
איריס שני
אלעד ארנון
אמירה אמיתי
אפרת לוצאטו
אפי הלפרין
ביאטריס פוטשניקוב
אשר גל
ורד נמרוד
שוקי גוטמן

יצחק גווילי
טלי סנדרו איילון
מעין בסלע
רביד יערה בנקין
יערה אגמון
ניר שטראוס
ורד סער
אברהם רמי ישראלי
אבי יונה
אורית קלופשטוק
אורית כרמל
אסתי אברהם קושמרו

קולה של הדרך / דליס

קולה של הדרך, שלא אמדה הקפיה
והוליקה שבילים, ערפלי אין-סוף,
ואולי האדם, שנצב בתקוה
מול הקולות נשאר
כי לא ידע הרבה
כי שמע כל חיו פעמוני געגועים להר אלקיו
וקל מה שפעם חלם הפך לו להד.
קולו של הבית, שיצע לנצר קירותיו,
מאגר הדריו מטמוני-פלא פועם והאדם,
שהפיר בתבונה כל סדק ומשקוף,
שר מנפשו את הקריאות הקטנות
וחלומותיו אדים מרחפים
עתים מחולות וזמירות
עתים כתבי קדש חקוקים על קיר

מסע/ נופר בר

דרכי אליך מעטרת
באבני לא.
דרכי ממך סוגה
בחומות ללא תקנה.

הגשמת חלומותי
מלות נחמה חסרה.
אתה בי, אני בק.
מציאות שסחררה מכאן.

נחל חדרה, חוף אולגה/ יורם רומם

במסעותי הרבים, והיו לא מעט כאלו בחיי,
אחד האהובים
עלי ביותר, הוא הטיול המשפחתי לנחל
חדרה, חוף אולגה.
אנחנו מתחילים ללכת משפך הנחל והים
דרומה משם
לעבר חוף האהלים, שאחריו מסתתר לו,
חוף הדייגים.
ברקע הבניינים של אולגה החדשה, כאלו
להזכיר,
במרחבים הפתוחים האין סופיים, כאן גר לו
האדם.
ממערב הים הפתוח, הממלכה הבלתי
נגמרת של "פוסידון"
מים ושמים מתערבבים בכחל וירק וכתמים
של לבן.
ממזרח דיונות של חול, נוף בתולי משהו,
כאלו
יד אדם עוד לא נגעה בהן, כאלו הזמן לא
עבר פה.
ושוב הים הפתוח, שבראה כאלו משתרע
עד אין סוף

שולח מסרים לא כתובים, עם הגלים
שחוזרים אל החוף.
אני עוצר לרגע, לוקח אור של ים, עטוף
בקצף הגלים
מביט אל הנוף עוצר הנשימה הזה, שבא
לומר לי, אולי
אני לא בפיוורדים הקסומים של האגמים
בסקנדינביה
או בים הצפוני, שותה מרק דגים, באיזה
נמל בגרמניה,
אני כאן, בינות לגלים הנשפכים אל החוף,
על חוף הים
רק מספר קילומטר מביתי, בשפך נחל
חדרה חוף אולגה.
במסעותי הרבים, והיו לא מעט כאלו
בחיי, אחד האהובים
עלי ביותר, הוא הטיול המשפחתי לנחל
חדרה, חוף אולגה.

רולטה הודית/ ציפי שחרור

בְּג'איפור איש אַקראי
הַעביר אותי אֶת הכביש.
על־זֶבֶה שְׁכֵמוֹתַי. לא רוֹצֵה לְמוֹת
תַּחַת גְּלִילֵי אוֹטו־רִיקְשָׁה.
אִם רוֹלְטָה הוֹדִית - אֶז מְנוּעַ גְּבָרִי טְעוֹן כַּחוֹת
,סוֹס,
נֶפֶח כֶּסֶפִּיתִי, פְּרוֹנֵט מְטָאֵלִי.
עֵינַי הָאִישׁ מְצִיתוֹת אֶת עֲשָׁשִׁיזוֹת הַדוֹכְנִים
וְכִי אֲנוּ נְעִים מִתַּת־יְבֻשֶׁת לְתַת־יְבֻשֶׁת

דרך חתחתים וריח ורדים/ שי מדמון

אני מביטה על האפק
כדי שנצליח להגיע בדרך החתחתים הזאת
צריך שרק אחד מאתנו יוביל
הגענו יקירתי
אמרתי לך שיהיה בסדר
עכשו חושף אנחנו יכולים לנוח ולרפא את
פצעי הדרך
מחר נמשיך ללכת

אנחנו הולכים
כמה זמן אנחנו כבר הולכים את שואלת
אותי
אינני בטוח אולי כבר שנים אני עונה
שים הורדים הזה כל הזמן דוקר אותי בדרך
אין זה שאת רק מריסה אותו היטב
ואני מתנגש בו
הדרך ארפה אהובי והזמן קצר
אין לנו את האפשרות לעצר ולהשאר
בחשך
השמש עושה דרכה לשקיעה
גם אני אהובתי
רגלי עיפות וכאבות וגופי מגרד ועוקצני
אני חיב מנוחה
אין לנו את האפשרות
קח, החזק את ידי ודרך על עקבותי
הבט רק מטה

משט עם בתי/ סיגל אשל

שטנו על ספוג ים כביר
לעבר האיים –
איי זהב זרוחים, אלמוניים.

נופפת מרב שמחה,
וכל האלמגים, שידעו את יעדנו,
נופפו בחזרה בחן כבוש.

התחלת לשיר בצעקות גדולות, מהדהדות.

סרדין כספסף התנער מקשקשיו
וזמר אתה באלט עמק
"השמים מספרים כבוד אל."

בדיוק אז
לא קרה דבר .
המשכנו במשט ,
סנפירינו לאו

והמים נקרוש כפודינג אפל.
רצית להתרפק על איביס * חום ידידותי ,
אך הוא נשכח
בהצטלבות דרכים .

כעסת כל כך עד שהמים
התרפכו והאפירו

ואני צנחתי אל נתיב צדדי נדח
שאצה לו הדרך אל ים פתוח לא נראה.

נסית למשות אותי, משכת בכל כחה
בחבל הטבור, אך הוא
החל להתפורר.
"עקשו תורי," זמר שוב הסרדין
בכונה, ברה,
מרעיד קולו בטרמולו פעמוני.

כלם הביטו בו
וצערי ירד אל קרקעית האוקיינוס .

יכלת לדאות, אבל
בחרת לנטע אהל טיטני
עמיד למים.
"ולך," אמרת לי, יהיו זכיות בקור בין
הדמעות".

* עוף מים בעל רגליים ארוכות, שסימל את
הנפש בתרבות מצרים העתיקה.
(מתוך "איפה זה שם", הוצאת שופרא 2019,
בעריכת אילן שיינפלד)

חסידות / נילי קלינגר

הכבישים הארוכים נמתחו
בין שדות ירוקים צהובים
ורק הניידת בכניסה לזכרון
הזכירה לי שאנחנו בסגר
וצריך למהר הביתה

בדרך חזרה מטבעון לזכרון
הכבישים היו ריקים
להקות חסידות מלאו את השמיים
בגבהים שונים

מחשבה התגנבה לשקט שהשתרר
מלאה בדאגה
להקת חסידות הנמיכה עוף
פורשות כנפיים לרוחב שמיים

החסידות היו שקועות
במחול אילם עשיר תנועות
אשר כישף אותי

להקות חסידות מלאו את השמיים
בגבהים שונים

הורדתי הילוך
שייטתי בין להקות חסידות
געגועים לגשם
והשקט כבש כל הרהור

איכה ישבה בדד/ אתי אדווה צדוק

חלוקי הנחל חלקלקים
מים רבים כיסו אותם
ולא ידענו מספר השנים
אצות ירוקות ושחורות
משיטות עצמן לדעת
בין אניות טרופות
אדווה לבנה בשצף קצף
נוהמת ברחשים שרק
הים מבין
איכה ישבה בדד
שיערה סתור נזימי דגים
מריחים את המליחות
גופה מתפתל, זנבה
הכסוף חותר בינות
לירכתי הספינה
הדוממת, מידממת
איכה היא ..

וכבר חשבתי/לימור עזריה

ובידך השניה מוחה את דמעותיי.
וכבר חשבתי...
ואז הגעת.
והנחת ברזל מלובן על בטני, גרוני ולבבי.
אח"כ בקשת שאגיע לנחמך,
ואין נחמה.
עכשיו אני יודעת
עדיין לא תמה הדרך
ובמסע הזה
עדיין נושאת אותך
ואשא אותך
לעול.

וכבר חשבתי שכמעט
מצאתי את דרכי אלייך.
ואת
את דרכך אלי.
ובנינו צמחו אשכולות של הבנה וקבלה
ואת מרוצה.
וכבר חשבתי
שאת מופרדת ממני
ואני ממך
ושצימחנו את שדותינו עצמאית
ושחלקותינו רחוקות זו מזו
ושאת באה לבקר לעיתים בחלקתי
ואני בשלך.
ואנו מתמוגגות יחדיו מן הפירות
ריחן...טעמן...
מתמוגגות ומחבקות
ומבכות את הרקובים והנרקבות
ושמחות על מה
שהבאתי בהיותי לך
ובמה שהזנת ושתלת בתוכי
ואת תומכת בגבי ללא תנאי
ובכתפיי שעייפו מהמשא
ונתבקעו מהמסע.

מסעותיי / עינת ארז

כָּבֵר הֵייתִי נוֹד

בֵּין קִירוֹת בֵּיתִי

וְנִסְפָּג בִּי

רוּחַ גֶּשֶׁם

וְהֵייתִי לֵהֵט מִדְּבַר נִסְדָּק

בְּקִרְנֵי שְׁחֹר הַלַּיִל

וְהֵייתִי לִפְרֹרֵי הָאֲדָמָה

וְנִחַל אֶכְזָבוֹת עֵבֶר בִּי

וּפְרַח קֶמֶל בְּצִמְאוֹנוֹ

וְהָיָה בִּי זַעַף וְנָהִי

וּפְעָמִים הֵייתִי הַר

וְנֹצַן וְשֶׁמֶשׁ נִטְעוּ בִּי

אֲנִי אִם כָּל מִסְעוֹתַי

אדיפוס יוצא לגלות / גד קינר קיסינגר

היזנים המטרפות מנקרות את עיני הבקר
ההופך סירים שהכינו לו ככרה למסעו
לקולונוס.
הדלת נעצמת מאחוריו כעין קיקלופ גוסס.
בשלולית חמימה של זיבת חמה הוא
מדשדש
וכדי למצא דרכו לאין חזור הוא
מפזר את חלוקי גופן של היזנים
הנטרפות בסנדליו
שאינו יכול לראות

חיי נדודים (סופטוב) / בן שמואלי

לילזתינו יתושים, צלובים לאור ירח תנור
סלילים
תחת אורגיה של עננים וכוכבים .
והלילה הזה לא שונה .
את מכירה שמות שונים של ינשופים,
אומרת: קשה לחזר בלי סימני דרך .
אני עושה מה שאתומרת אחשב
שמפלת עצמות מכתובה את עצמה,
אתומרת שהצרה, האובססיה
הבלתי נלאית הזאת,
בסוף כל זה יגרם לך ל .
העצים עבים, הגזעים צפופים; היו עקבות
אבל קבת החשך עפלה אותן
ולמרות שהאישונים רחבים ,
אני לא רואה דבר, רק חש וחש
בהלימות הלב שמטריף אדרנלין
לכל פנה נשכחת בגוף .
נשוב שומע ינשוף, או משהו דומה, וצחוק
מתגלגל
כמו הקללה הראשונה שכל יצור חי שומע.
ונס חמים, מזערי
מקווה במרחקים, אתומרת,
איפה שיש חשמל יש חיים .

קובה של פידל / אריה רגב

*קוק, מטבע קובני שנועד לשימוש תיירים וענף התיירות. למקומיים יש מטבע אחר, קטן יותר בערכו.

"המולדת או המוות",
שאג פידל קסטרו לפני ששה עשרים.
נקיה להפליא, קובה מתיצבת לעת בקר מול
אוטובוס התיירים,
תינוקת בחיקה והיא פושטת יד.
אני מושיט לה חמשה קוק* אשר יספיקו
למנת מזון.
חיה מתפשט

על פניה, היא מתיישבת בצד הדרך,
חולצת שד ומצמידה את התינוקת אל
פטמה השחומה.
ממרחק מה 'לוקדת' אותי אשה כמושת
פנים, קרבה ומושיטה יד.
אני נותן לה שטר אחרון שבידי.
היא מבקשת עוד וחושפת שד כרות.
אני מסמן כי אין בידי להושיע
ומהרהר בפידל, המשקיף על קובה אהובתו
חולצת שדיה למחיתה.

צִידָה לְדָרְךָ / ליאת הלפרין וספי

אֲנִרְתִּי תִרְמִילִי זְכָרוֹן
עַל מַעֲקֵה מְרֻפָּסֶת.
נִשְׁרוּ חִלּוּמוֹת יְלָדוֹת,
הִסְתַּבְּכוּ בְּצַעַד רֵאשׁוֹן
וְכַמְעַט נִפְלִיתִי עַל צְמוּקֵי זְכָרוֹן.
גַּם לִי הָיָה פֶּעַם יָם גְּדוֹל לַעֲבֹר,
לְחִצּוֹת מִדְּבָרִיּוֹת,
עִכְשָׁו אֲנִי מְהַסָּסֶת לִפְנֵי שְׁלוּלִיּוֹת.
אֶקַּח מִטְרִיָּה לְדָרְךָ.

נדודים/ לילך גלבוע

לנדוד,
להפך אבן על אבן
להיות אבן דרך
סמון שבילים אל עצמך
כמו שכבות על הסלע
כמו קמטים על צנאר
להתבונן
הכי
לאט
שאפשר

מתוך "לצוף על מי האגם" הוצאת "אוריון"
עריכה: שלומי חסקי.

כאבי גדילה / לימור רוזי ברנס

שְׁנַתִּים לְמוֹתָךְ , אִמָּא
וְאֲנִי מִתְחִילָה צְעָדֵי הַלִּיכָה רֵאשׁוּנִים
קָמָה וְנוֹפְלֵת, כּוֹאֶבֶת
בְּמִקְוֵמוֹת שׁוֹנִים בְּגוּף וּבְנַפְשׁ.
כְּמוֹ פְּעוּט מְעַכֵּב הַתְּפִתְחוֹת
שֶׁמֵתְחִיל לְהִתְקַדֵּם לְאֵט
לְעִמִּידָה יְצִיבָה,
עוֹד לֹא מִמַּשׁ שׁוֹמֵר עַל שִׁיוֵי מִשְׁקָל
אֲנִי נֶעְמְדֵת עִם אַחִיזָה
מִנְסָה לְעִזּוֹב יָד אַחַת, חוֹשֶׁשֶׁת
וְשׁוֹב נֶאֱחָזֶת
מִתִּישָׁבֶת, לוֹקַחַת אֲוִיר
נֶעְמְדֵת שׁוֹב וְנוֹפְלֵת.

שְׁנַתִּים לְמוֹתָךְ
וְאֲנִי כּוֹאֶבֶת מֵהִמְחָשָׁבָה
שֶׁצָּרִיךְ לְעִזּוֹב יְדֵיִם
לְעִמּוֹד יְצִיב
וּלְהִמְשִׁיךְ בְּאִמּוֹץ
בְּלִעְדֵיִךְ.

רחוב בנימין מטודלה/ מור בנדק

ההוא שִׁיָּצָא אֶת טוֹדֵלָה
רק כְּדִי לְשׁוֹב שְׁמָה דָּרָךְ
נוֹפִים וּפְנֵי יְהוּדִים מְצַרְעִים
הַתְּחִיל וְסִיִּים
בְּאוֹתָהּ נִקְדַּת הַחֶלְטָה.
מוֹרֵי מַדְעִים, בְּזֵרוּתָם לְמַפּוֹת,
לְמַדוּנִי לְהַמְעִיט בְּעַרְכּוֹ:
"לא הֶעֱתִיק אֶת עֲצֻמוֹ אֶלֶא
כְּדִי גָבַב רְסִיִּסֵי זְמַן".

וְדַאי בְּאַחַדוֹת מַעֲצִירוֹתָיו
לְמַרְגְּלוֹת הַרִי יְהוּדָה
הֶאֱזִין לְכַמִּישֵׁת עָלַי הָאֵלוֹן
תַּחַת רַגְלָיו; אֲדַמָּה הַמְּנַסָּה לְבָרְכוֹ,
אֶךְ מְלוֹתֶיהָ כְּנַעֲנִיּוֹת וּשְׁחֻקוֹת.

מִנֵּין לוֹ, שָׁם
בְּאֵהֶל מִסְעוֹ הַפְּלִאִי,
כִּי לֹא תִבְזֶז עִיר מוֹלְדָתוֹ
וְאֲדַמָּתָה תַּחֲרֹךְ תַּחַת יַד אָדוֹם?
וְיֵמָּה לִקְטַב בְּדָרָךְ,
שְׁמוֹת עֵבְרָיִים שֶׁכָּבַר הַכִּיר
וְהֶעֱתִיקִים נִפְגְּמִים שֶׁל
סֹפֵר סֹפְרָיו?

הר נבו/מורן קבסו

לפטריק

גם אתה נעזבת כהרף עין,
תמים ותוהה ומחנה אל ההר,
על מצחך לא טבע האל אות קין,
כאלו תנינים לא שורצים בנהר,
אז אולי תסחרף אל זרועות בת פרעה,
תוביל אותנו אל ארץ חלב ודבש,
כדי להביט ביפיה מרחוק, או
לצאת עם בקר אל עוד שדה קרב ממקוש,
אבל עליך, גבור, פסחו האלים,
ונשארת לנצח משקיף מן החוץ,
כמותר על זהב למען גחלים,
הלכת במדבר, לבך דואב, רצוץ,
זרועותיך מכסות כתובות קעקע,
טפות הדם המסמנות את המשקוף,
נפשך לא תטבע בנהר המועקה,
הרי היא עדין מיחלת לשטף
את הארץ במבטך חום העין,

עמוד אש בוער בך, משא הימים,
רק התנינים מתגודדים עדין,
ממתינים לנפילתך, ילדי התמים,
הנה כבר הפכת לאל של נבדה,
רגליך נצבות בפסגת הר נבו,
אבל לא תרעד, לא תפל, עוד תגע בזה,
באדמת החפש הנשגב שיבוא.

חֶק זָמַן וּמְרֻחָק / מִיכָל בָּר אוֹר קָארוֹ

בְּעֵמוּד עֵן מְרֻחָק
שֵׁיט
עַל חֶק זָמַן וּמְרֻחָק
מְשׁוּטֵט
הַסִּגְפָן אֶתְהָ?
וְאִם סִגְפָן אֶתְהָ
הֵיכֵן אֲנַחְנוּ
מִי אֲנַחְנוּ

הַתְּקַבְּצוּ אֲבִיוֹנִים
כְּסוּסִים בְּמִצּוֹלָה
יַעֲלוּ וַיִּבְאוּ
תַּחֲנוּנֵי מְחִילָה

אֲחַזֶּתֶ שְׁמוֹרוֹת עֵינֵי
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר, אֲשׁוּרֵר
עַתָּה נָשׁוּב אֶל אֲרָצְנוּ
בְּנֵהי סִגְלָה

אוֹר הַנֵּר מְלֵהֵט
מְאִיר בְּחֹשֶׁךְ אָדָם-
וּחַיּוֹ שִׁירַת מְזֻמּוֹרִים
וְקִלְחַת עֵשֶׂן

עתה/ מיכל דורון

כָּל שָׁעָה, כָּל יוֹם וְכָל רֶגַע
מְתַקְתִּיקִים בְּתַנּוּר כְּמוֹ עוֹגָה מְתוּקָה
וְחָשׁוּב לְדַעַת לְגַעַת
בְּחַיִּים בְּדַבּוּר, בְּשִׁתִּיקָה.
מֵעַיִן נְעוּרִים מְתַרְחֵק
וְנִדְמָה שְׁאוּלֵי לֹא הָיָה,
נִחְוָה נֹאֵהֵב, שְׁלֹא נִזְדַּעַק
מִסָּר עַל חַיֵּינוּ עֵתָה.

שירים / מיכל שחר

מים שקטים, סוערים,
גומעת אור,
אפק, מרחבים,
חפש, דרור,
שמים תכולים.

שביל נטוע, דרכים,
לב גדוש, קשת צבעים,
חומת לב בצורה,
פתע נסדקה,
נוסקת לשחקים.

נהר לב שוצף,
דומע, כואב, אוהב,
מראות לב, חיים,
קשת צבעים.

אור זורח, עולה,
נחשף, מתגלה,
שטה, דואה,
צוללת, מפליגה.

שכחה / מיכל פרי

אור השכחה
פֹּרֵס נְתִיבִים חֲדָשִׁים
בָּהֶם אֵין יְדִיעָה אֶת שְׁהִיָּה.
החול הזָהוּב נְקִי מְעַקְבוֹת.
אֶתֶן דּוֹרְכוֹת עָלָיו
שׁוֹעֲטוֹת קְדִימָה
אֲנִי מְבִיטָה בְּכֵן
אֲחֵרוֹת.

יִשְׁנֶתֶן לְצַדִּי, שִׁיכוֹת לִי
רֵיחַ הָעוֹר שְׁלֹנוּ
הִתְעַרְבֵב בְּשָׂר לְבָשָׂר
כְּשִׁחִיכְתִּי אֲלִיכֵן
פְּנִיכֵן הִתְמַלְאוּ בְּרוּךְ
חִפְיֶתֶן לִי, עֲטַפְתֶּן אוֹתִי
בִּידִיכֵן הִזְעִירוֹת
הִחֲזַקְתֶּן בִּי חֲזָק.

עֲכָשׂוּ אֲוִיר הַמָּטָה בְּלִילוֹת
אֵינוֹ פּוֹגַע בְּדָבָר.

מסע אחר/מיקי הראל

יש בך משהו
חביב, נחמד
קסם אישי
צפוי של זהב
כשיוצא למסע
שרביט וכובע
קוסם בידך
עד ירד מסך

"היודע בחשך פלאך
וצדקתך בארץ נשיה*"
באין קהל
תכלית חיצונית אינה
מסעך כבד
בנקודת הסיום
אתה מרפט.

*תהלים פח יג. ("הרחקת ממני אהב ורע,
מידעי מחשך").

פְּרָדָה / מֵרֵב קִינָן

הַלִּילָה שֶׁבַת וְהַדְּלָקָנוּ גְרוֹת מִן הָאִשׁ פְּתִיל
עֵשׂוֹן לְבַנְבֵן אֲרָפוֹת הַסְּתִלְסֵל וְנִמְסָךְ
בְּאִוִיר הַלֹּהֵט עֶרֶב שְׁחוֹק יְלָדִים
וּמִשְׁק צִלְחוֹת הוּא יֵצֵא אֶת
הַפֶּתַח מִהֶבֶל חַיִּינוּ נָדָם
וְנִרְחַק אֶל מַחְרָזָת
שְׁחָקִים רְאִיתִיו
נֶעְלָם וּמְלִמְלֵתִי
בְּלִחַשׁ
שְׁלוֹם

עב"מ / משה חמו

אָבּוּא אָלִיךָ
מִיָּקוּם שׁוֹנָה
אָגִיעַ כְּחוֹצָן
שְׁכוּלוֹ דוֹמָה
לְמַחְזֵר נֶאֱמָן
וּלְלִיבְךָ אֶתֵּן מַעֲנָה
אָגִיעַ לְעוֹלָמְךָ
הַיִּשָּׁר מִהַחֲלָל
אֶתִּי־צָב בְּמִצֵּי־אוֹתְךָ
כְּחַיִּיל צוֹפָה
בִּיּוֹפֶיךָ הַמֵּהֶמֶם
שִׁמְעֵז וּבְךָ זוֹכָה
אוֹפִיעַ בְּצִיּוּוֹלֵי־זַצִּיתְךָ
כְּחַיִּיזֵר שׁוֹמֵר
וְאֶעֱנִיק לְךָ
אֶהֱבָה
וְחַמִּימוֹת
מְעוֹלָם אַחֵר
אֶנְוֹט אוֹתִי
כְּחַלְלִית
בְּמִסַּע מַגְלַקְסִיָּה חֲלוּמִית
אֶנְחַת עִם כּוֹחַ הַכְּבִידָה
בְּכּוֹכְבְּךָ
וּלִי־בִי יִשְׁמֵשׁ בֵּיתְךָ

מסע בערבות הקלהרי/ משה טרופה

חתולות גדולות ארבו בין שיחים
לגזל את גורינו,

להט המדבר צרב,
מכל - יסר צמא.

שרדנו.

למקור מים הגענו,
ללגם חיים.

רוח קרירה שרקה
לערב היורד.

בלהקה קטנה החלנו חוצים את הנקר.
לא מבחינים בעינים הצרות האדמות
האורבות דומם.

ובצל המתקרב.

מסע קוסמי / נגה סוירי

יֵצְאֵתִי לְמַסַּע תַּמּוּהָ
בְּחִלְלוֹ שֶׁל עוֹלָם חִיצוֹן
בְּתַחוּשָׁה אֲמִתִּית
שֶׁכָּבַר הֵייתִי שָׁם.
כְּמֵהֵתִי לְצֵאת מְעוּרֵי עִם שָׁחַר,
שֶׁהִפְצִיעַ עֲבוּרֵי בְּאֲמָצֵעַ הַחַיִּים.
הַמִּתְנַתִּי בְּדַרְיָכוֹת לְקַבְּרֵנִיטִי,
לְאֶהוּבֵי הַצֹּדֵק.
מְנוּעִים הַגְּבִירוֹ כָּחֵם.
כְּנַפִּים נִסְקוּ אֶל עַל.
לֹא שׁוֹכַחַת לְרַגַע
אֲנִי מִכָּאן וְהוּא מִשָּׁם.
שָׁח לִי אֶהוּבֵי :
אֲנִי מִצְדֵּק וְאֵת מִנְגָה
עֲדָנִים הִרְחַקְנוּ בְּצוּק הַעֵתִים.
הֵיִשׁ סְכוּי לְהַפְרָה חֲרָבוֹת לְאֵתִים?
בְּרִכְבֵּי קֶטָן וּמוֹגֵן, בְּכַחַל בּוֹהֵק לְשָׁמַיִם
נִפְלִיג בְּדַרְכֵי עֶבֶר עֲלוּם
אֶל עֵתִיד מִכָּר שֶׁבְעֵתִים.

אַחְרִינְיָה* / סרגי יסנין תרגום מרוסית נטלי גוטמן

(לנביא ירמיהו)

בְּגִיָּא צְלֻמֹת לֹא אִירָא רַע
לְשׁוֹא שְׁלוֹפוֹת חֲבִיתוֹת וְחֲצֵי הַיִּזְרִין, -
כִּי לְפִי הַתּוֹרָה
אוֹמֵר לָכֶם הַנְּבִיא סָרְגִי יִסְנִין.
עַת הַזְמִיר הַגִּיעָה, לֹא אֲשׁוּב
לְפָחַד מִמִּלְקוֹת הַשּׁוֹט,
לֹא אֲצַעֵק הוֹקוּס-קוֹרְפוּס גּוֹף יֵשׁוּ.
אֲקִיא אֶת בְּשָׂרוֹ הַמֶּכֶה סְפוּג דָּם הַדְּמָעוֹת.
לֹא אֲקַלֵּט בְּנִפְשֵׁי מַעֲשֵׂה הַקְּרָבָה
לְשֵׁם גְּאוּלָּה, אֲנִי קֹדֶשְׁתִּי לְתוֹרָה אַחֲרֵת,
מַעֲנָה אֲסַרְב לְצַלִּיבָה
שֶׁל כּוֹכְבִים קוֹדְחֵי נֶצַח בְּשֵׁמִי הָעֵרְבָה.
הַתּוֹדָעֵתִי לְתַחֲנִיָּה אֵךְ הִיא אַחֲרֵת -
כִּי מַחֹל הַמֹּת לֹא יִתְּנָה לְאַמֶּת גְּבוּלוֹת.
כְּמוֹ שְׁמוֹרִידִים מֵהַכְּבֻשָׁה פְּרוֹת סָרְק
מְכַעֲרֵת,

אֲהִיָּה סֶפֶר, אֲגִז מִשְׁמֵי הַתְּכַלֵּת קְרִישֵׁת
חֹלוֹת.
אֶת יְדֵי אֲרִים אֶל הַיָּרֵחַ
לְפַצְחוֹ כְּאֲגוּז.
לֹא רוֹצֶה שְׁמַיִם בְּלִי סֶלֶם לְאוֹרֵחַ
לֹא רוֹצֶה שֶׁשְׁלֵג נוֹפֵל צְמַחֲנִיָּה יְנָגֵס,
לֹא רוֹצֶה שֶׁיִּהְיֶה לְמַפְלֵת
אֶל תּוֹךְ אֲגַם הַשְּׁקִיעָה.
הַיּוֹם בְּרֵאתִי, כְּמוֹ תִרְנַגְלֵת
בִּיצָה מְלוּלִית זְהוּבָה.
בְּיַד חֲזָקָה וְזָרוּעַ נְטוּיָה
אֲסוּבָב אֶת מְרַכְבֵּת הָעוֹלָם...
בְּשִׂאגַת מִי סְעָרָה גּוֹעָה
עוֹלָה שְׁמִינִית כְּנִפְיִים עַל כְּתָפַי - בְּנוֹת הַיָּם.

מתוך הספר "תסביך האהבה"

* משמעות "אַחְרִינְיָה" - עיר אחרת.

נַעֲלֵי מַסֵּע / נִירִית צוֹר מגיד

חמושה בנעלי מסע
בלויות, יחפות, חפות
מזמנים, נטולות דאגה.

אַרְזָתִי שְׁבִילִי גוֹף וְנַפְשׁוֹ,
אַרְגָּתִי מַחְצֵלֶת דְּרָכִים,
זֶה בְּזֶה שְׁזוֹרִים חֲבֻלָּה –
שְׁתֵּי גַאִיּוֹת וְעֶרֶב הַרִים.

הַתְּנַתְקָתִי מִחֻבֵּל הַטְּבוֹר
שֶׁל עוֹלָם מְגֹדֵר וּבְרוּר,
וּפְנִיתִי לְנִתִּיבֵי בְּרֵאשִׁית
בָּהֶם לֹא דָרְכָה כֶּף נַפְשִׁי.

נָעָה וְנָדָה בְּמַסְלֹול הַיּוֹלֵי,
בְּרֵגְבִי רִבְדִּיו שֶׁל גְּלוֹי
הַעֲצָמִי. חֲגָה בְּמַרְחָבִי
חוֹצוֹת הַיְצִירָה,

סוקרה לה פֶּרַז * / סיגל זהבי

מתוך 'חמש שיחות שלא נענו' ('גוונים',
2013)

יש לי משלי. ומכל עבר.
היד הקלה על הארנק המזהב
לא פצתה אותי על הגבר
שנדחק אלי במטרו ויצריו
מפשלים. (את שלי, אגב, כפתרתי בקפידה.
כיאה למקום. לאירופה הקלאסית).

מאז

זכרונות אחרים לא שבים למעט
הקרואסון
אבל גם הוא, למען האמת,
לא משהו. מתוק מדי.

•מצרפתית. התרגום מילה למילה:
לפזר סוכר על התותים. המשמעות:
למות

אחרי שנים בלי יציאה
הגעתי לפריס.
פריס. מלה
להטוט. מופע ראווה של
שפתים, גרון ושנים.
אני, שלא מכבר
נדרשתי לשעט בין קירות המים
וארבעים שנה באותות ובמו רגלי עד
קנען. אדני. אני
בפריס.

ולא כצעקתה. לא הכיתי בסנורים
מרפרטואר של חליפות ומעילים
ומרסיטל העקבים על מדרכות
השאנז אליזה.
לא עשו לי את זה גם
שער ומגדל. נצחונות מפארים

צולֶּלֶת / עדי סגל ויסברגר

אָנִי הִיא הַצּוֹלֶלֶת
תָּרָה רְגָשׁוֹת חֲבוּיִים
מְצִיפָה אוֹתָם לְמַעַלָּה
רוֹאָה בָּהֶם פְּנִינִים

אָנִי הִיא הַצּוֹלֶלֶת
מִיִּטְיָבָה בְּמַחְשָׁכִים
מוֹצֵאת סְפִינָה טְרוּפָה, דָּג חָרָב
אוּ יָם צוֹלְלָנִים

אָנִי הִיא הַשּׁוֹקֵעֵת
אוֹצְרֵתִי אֶתִּי בְּפָנִים
מִי שֶׁיִּרְצָה אוֹתִי לְמַצֵּא
שֶׁיִּחַפֵּשׂ

בְּעִמְקִים.

ב"ה

בַּמָּסַע הַמְּפָרֵךְ / עֲדָנָה וַיֵּג

בַּמָּסַע הַמְּפָרֵךְ
אֶתְהָ יוֹדַע –
שָׁמַיִם תִּרְמִיל עַל שְׁכָם
וּמְקַל בִּיד.

תִּזְיַע וְעוֹד אֵיךְ,
הַאֲזִיף יִתְעַתַּע,
תֹּאכַל פֶּת לָחֶם
וּתְכִיר אֶת הָאֶחָד.

מבול / עמרי אברך

אחים שלי דוהים
מעל לבנון
ואני גולש
במורד הקרמון

אחים שלי עפים
בשמי אפרים
ואני יושב
בים סדום

יש כאלו שאומרים
שלוחמים עולים לשמים
אבל אני יודע
שהם טועים

כי בין מים עליונים
למים תחתונים
אין דבר
מלבד עננים

השתברות / ענבל מגן

הדבר הכי טוב בך
הוא
שאיןך.

באינותך
נתת לי
אותי.

ומאז אני
מלאה בעצמי,
חוגגת את קיומי
במרחב המפרק
שבני סכ"ם ושקנינו
מפזרים בבית,
ספינים ספינים,
רוקדים אתי
טראנס מטרף.

בלכתך
לקחת אתך
חתיקה מתוכי.

אני בסדר,
לא הייתי צריכה
אותך
וגם לא
את החתיקה.

אני צועדת על מרצפות מנקדות טביעות
רגלים של אחרים.
הם דרכו בהן בעקבות
טביעותיך שלך
אבל אני לכונן השני.

באיזו שמחה
הלכתי אתמול
לחפש את עצמי
(חסרת חתיקה)
בלעדיך.

עד כלות הראיות/ ענת זגורסקי שפרינגמן

התבוננו בי, בְּדַרְכֵי הַגּוֹף, בְּעֶסֶיִס לְבִי,
בְּיַעְרוֹת הַשָּׁעַר.

שָׁאֲפוּ מֵהֶם אֶת הַרִיחַ שְׁמַעִיר בְּכֶם דָּחָף
עֵתִיק וּבִלְתִּי נִשְׁלַט

עֲקֹשׂוּ רְאוּ אֵיךְ מִתְּיַבְּשִׁים נִהְרוֹת דָּמִי

הַבִּיטוּ בְּעוֹרֵי שְׁנִסְדֵּק וּמִתְפֹּרֵר כְּאֲדָמָה

חִזְרָה לְאֶפֶר.

הַשְׁאֲרוּ אֶתִּי.

נווה כרך / צח לויין

שָׁרַב בְּעִיר בּוֹעֶרֶת
הָאווִיר עוֹמֵד בְּמָקוֹם
אָבֵל אִישׁ לֹא בִדְקָה מָה תַּחַת הַרְצָפוֹת שֶׁל
הַמְדַרְכוֹת
הֵן כְּבָר שָׁנִים עוֹמְדוֹת
וְגַם הָעָרֵב
כָּל הַבְּאֵרוֹת מְזֵהוּמוֹת כָּל הַצִּינוֹרֵת סְתוּמִים
כָּל הַבְּרִזִּיּוֹת לֹא עוֹבְדוֹת
כָּל הַבְּרִזִּיּוֹת לֹא עוֹבְדוֹת
הָעָרֵב
מְחוֹסֵר בֵּית עוֹד בְּרֵז וְעוֹד בְּרֵז
יֵשׁ כַּמָּה רְצָפוֹת שֶׁמִתְעַקְּשׁוֹת , שׁוֹרְשִׁים
מִתְחַתֵּן, לֹא מוֹכְנוֹת
לְשִׁקֵּט הַזֶּה הַשָּׂרֵב הַזֶּה הַצְמָאוֹן, הַצְמָאוֹן
כֹּלָם רוֹצִים לְחַשׁוֹף
מְחוֹסֵר בֵּית
אֶחָד שׁוֹכֵב מְעוֹפֵשׂ מוֹכְתָם פִּיחַ
כְּבָר אֵין לוֹ מָה לְהַזִּיעַ, מִשְׁתַּעַל וְאֵין אֵף רוֹק
שֵׁיִיצָא
אֵז הַבְּאֵר מְאוֹכְזֶבֶת
כָּל הַבְּאֵרוֹת כָּל הַבְּאֵרוֹת
מְצָפוֹת שֵׁיִרְקוּ לְתוֹכָן וְנִשְׁאָרוֹת כָּף אוֹ כָף
מְאוֹכְזוֹת
כָּל הַמְרְצָפוֹת מְצָפוֹת שֵׁיִלְכוּ כָּל הַמְדַרְכוֹת
מְצָפוֹת שֵׁיִדְרְכוּ כָּל הַמְדַרְכוֹת כָּל הַמְרְצָפוֹת

אֵף בּוֹעֵרוֹת לְמַגַּע רַגְלִיִּים יְחַפּוֹת
כָּף אוֹ כָף הֵן סוֹרְרוֹת בְּסוֹף פּוֹרְצוֹת אֶת דְּבַר
הָאֲדָמָה
הָאווִיר עוֹמֵד מְחוֹסֵר בֵּית
נִשְׁכָּב עַל הַרְצָפָה מְעוֹפֵשׂ מוֹכְתָם פִּיחַ
גַּם כְּבָר לוֹ נִמְאָס לְעֵמוֹד
עוֹד בְּרֵז וְעוֹד בְּרֵז
אֵין לוֹ מָה לִירֹק
כֹּלָם מִיּוֹזְעִים מְחַכִּים צְמָאִים
לְחַשׁוֹף
שָׁרַב בְּעִיר בּוֹעֶרֶת לֹא פוֹסֵחַ עַל אֵף אֶחָד
גַּם הָעַמּוּדִים רוֹצִים מוֹט לִיפּוֹל
גַּם הַחֲשָׁמַל עוֹיִיף מִהַמְזַגְנִים
גַּם הַגְּלָגְלִים נְחָרְכִים
בְּאֶסְפֵּלֵט הַמְאָדִים
כַּמָּה אֲנָשִׁים שׁוֹנְאִים אֶת הַשְּׂכָנִים
גַּם הַחֲבָרִים לֹא מְדַבְּרִים
אִישׁ לֹא בִדְקָה מָה תַּחַת הַרְצָפוֹת
כֹּלָם נִתְפָּסִים
לְחַשׁוֹף
צְמָאוֹן
אֵף לֹא מוֹכְנִים לְשִׁקֵּט הַזֶּה
הַשְּׂקֵט הַזֶּה לְבַעוֹר
כְּבָר מִיּוֹאֲשִׁים מְזַמְיִנִים שׁוֹטְרִים מְזַמְיִנִים
חוֹבְשִׁים

הכל קל מה שיכול
והלילה אורב שורף אורב
בלי שמש
זה רק שרב
ותחנונים לדבר מוצל
לגן מוגן
נוה

כמו / רונית מזוז

מאחר

מאחר מדי

קָבַר לֹא תוּכַל לְאַחֵז בִּי שְׁלֹא אֶבְרַח מְקָאן

מְקָאן אָנִי רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַת אֶבֶל

הַמְלִים נְשָׁרוּ מִמְּנִי

כְּמוֹ לִפְנֵי

אֲבִיב

טפֹות הגֶשֶׁם / רחל בכר

קְשֵׁמְבִיטָה בַּחֲלוֹן
עוֹקֶבֶת אַחַר הַטְּפוֹת
הַנוֹפְחוֹת אֵט, אֵט אֶת נִשְׁמָתָן
וְחוֹרְשׁוֹת עַל הַזְּגוּגִית
אֶת נְתִיב מִסְעֵן,
מִמְרוֹמֵי הַחֲלוֹן
אֶל תַּחְתִּיתוֹ,
הוֹלְכוֹת וּמִתְמַעֵטוֹת,
שׁוֹאֵלֶת אֶת עֲצָמֵי
לְמֵי הַשְּׁאִירוֹ אֶת נְתִיבֵן הַחֲרוֹת
לְמִזְכָּרְתָּ?

פילוסופיה של שיכר/ רם הרשטין

פילוסופיה של שיכר
מניו סאות' ויילס הרחוקה,
מסע שיהיה, היה.
מאה מדינות גמע לרונה,
ללא משענת אשה
ממשפחת מלוכה
וזרון ילדות
קטוע במודע בסבר אימה.

מפרס השיעית מקצינת הרע,
טרם האיתולות והמהפכה,
איראני, אוסטרלי?
איש מסעות אפוף משעולים,
חלומות פורצי שמים,
סמסטר למשנהו,
נסיעה באה ממשמששת לפרקים.

מדי שנת חרף
מבליח לגאורגיה הנכספת
במצאאות שפיות אולת
רדופת שדי עבר
עטויי שחרים
וחרב נוטפת יזע פחדים.

שם, בגבעות טביליסי היפה
בבית היין הנודע.
פילוסופיה של שיכר,
יש לו מפר, מימי אתמול והבר.
שניהם בעסקי בקורת ומוסר,
תכניות שנתיות אלמותיות
ללא כחל ואפק
מעשנים, מגלגלים
ופותחים גם לבן,
גנוני אין טעם.

פילוסופיה של שיכר,
שם, בגבעות טביליסי היפה

בבית היין הנודע,
לברח, רחוק
מעבר לאפשר
באפק הנותר,
בלי כונה תחלה.
מזור לנשמה.

אירופה, כביש החוף, חיפה / רינה ענבר

אירופה

היינו כשני גשרים. בין שני חצאי ערים.
צלקות עבותות יערים וריצת מאחרים.
במסעדות צוקות שבצדי הדרכים
מלצריזות חיוכו בהחזרים חוזרים.
שם, היינו נחים.

כביש החוף, חיפה

ים נוסע לאחור. כבישינו מנמנמים.
אתה מדליק שירים ישראלים.
ילדות, אהבות ישנות, נעורים.
האם תפנה למרגלות זכרון (יעקב)
או לחיפה ישר?
משאלתי מדגדגת את חיק העננים.

חיפה

שחר צחור של בקר קיצי. הים למטה נרגע.
כאן גרה סבתא שלי. אומר אתה
והילדות מתפזרת כגלות זכוכית
בבת אחת ולאיטה.

יום טיול לרמת הגולן/ רן שייט

בבקר
ענפי איקליפטוס כתפאורה
שחו,
לטפו לקמטי מים קרירים מרצדים.
בעין אמפי
הצגתי בפניך
את שחקני לבי באור צלופן זהב.

דרכים ארכות צהרים
הספקנו לגמע,
אבק וקוצי שולים,
את נאחזת בי פחות ופחות
בכל ירידת מדרגה ממצוק.

לעת ערב
עיפה, רטבה,
התפרקמו פניך
בעין מוקש.

ספרד / רני רוזנטל

את אומרת סביליה, פלמנקו
ואני זוכר 40 מעלות
ואת הלילה בטבלאו ששלמותו השתקפה
בטפת ריחה שגלשה מכד החרס על צנארה
את נאנחת: גוגנהים בילבאו, בוש בפראדו,
כמה
עלובות הרפרודוקציות אחרי
אני מביט בעינים מקנאות בעיניך
הבורקות
זוכר שפעם, משנה

הלך/ רענן מיוחס

וקשלתני כהלך לאה
הפוחז בעברו עלי מים
לא עצרתי לנטע עוד עץ
בבסתן בו כבדו פרותיך

השבילים שבקשתי מקלט
לעבר ולבנות לי שם בית
התארכו ונשארתני לבד
כשהלכתי אתך בדרכיך

והיית לי פאהל מועד
עת חזרתי לדרש שלומותיך
להסיר את רגלי בצלך
מיגעת צועדי בשדותיך

מן הגשר שבין החומות
משמרתי לא הורדתי עין
כבוחן וצופה פני באות
ובאים ועוברים בשעריך

קבצנים נמשכים אל חיקך
להרים ולמתק היין
משתהים לחומה בלבך
מזהבך ומגובה שמך

שהרי גן נעול מאכלס
כל יושבי אהלים בני אפסוים
שהעזו לחזות בפיך
ולפרם ולחלוץ סנדליך

הדרך אל האשר / רפאלה ורדי

אבנים קטנות פוזעות
בשבילים שכבשת בלבי הנעול .
פעם דלגנו ביניהם
כשמפליס הלב גאה
כשרוחנו זו בזה השתלבה
כעלי מניפה
במסע המתעתע אל הכמיהה-
לאשר.
כמעט... שם נגענו-
אך כשלנו
כשדרכנו על האבנים הקטנות
ולבי הנעול - סליתו נשחקה
לא יכל להמשיר המסע .

זרע קט / שולה ברנע

אניץ זרע פרח מקלפתו
יצא הפשי אל מסלולו,
היתפס בזנב פרה
הידבק לגב שרה?
עליו להקלט חיש באדמה
וקל כה חם לו חם,
ישקע בתלם בעצלתים
יערג במהרה למים.

רבואות של בראשית/ שחף ארז

מאורות העשב שקטו,

לרגליך

נצן שלא חלמת

ואתה על סף גלוי.

לטבל את הלב בתבל

עקשו

מכל עבר.

מתוך התהום נשאוך מרחקים

קזרעי סביון

המגרים את הרוח.

הרפית מן המיתר הדרוך, החץ

ננעץ באויר. מן הסדק המתפשט

שטפו נחלים

של תכלת וזהב.

הרכבת למדריד / שחף ויאר (מתוך מחזור שירים)

א.

מתי יוצאת הרכבת למדריד ?

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים.

מחר נשב טנדו משני עברי הנצח,

אבל עכשו שלוש דקות הן כל הזמן
שבעולם.

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים !

בכי על כתף הזר שלא ידע שפתך.

ואת נושאת זרעו החם בעצמותיך,

ואין שמות לזר - מלבד שכר ודם.

נשקיני על עיני ילדנת של פרחים

כי עכשו שלוש דקות הן כל הזמן
שבעולם

...

תמונת ראי/ שירי ראב

אוספת פיסות של זרדים,
קש חלול ודק עף לו חזרה אל הרום.
טונה מארג טלאי ענפים.
לבנות בית ולראותו חוזר ונסדק.

מוסיפה עוד עלה יבש, מרפדת במקל,
שטה עיקשת בין קרקע לצמרות גבוהים,
בונה את חלקי בגגות אלונים.

בתמונת הראי מטפס בבגדים עטורים
בחורים
על סולם חבלים רעוע
במסורת עתיקת שנים
מנסה להרוויח לחמו;
כמעט ונופל הוא למטה
קוטף הקנים.

המסע אל הכאב/ שירלי אברמי

בְּכַפֵּר לִימְדוּ אוֹתֵנוּ
לְהִיזוֹת עֲצוּב זֹ בּוֹשָׁה
תִּבְלְעֵי אֶת הַדְּמָעוֹת
שֶׁלֹּא יִדְעוּ מָה אֶת מְרַגֵּי־שָׁה
אֲכַל אֶתְּהָ, עֲצֹב נֹסֵתֵר
יִחַלְתָּ כְּבָר לְהִיפְרָם.
מִהִמְקוֹם בּוֹ לֹא בְּכִיתִי
הַחֲלָה צִלְקֵת לְדַמָּם
וְשִׁתְּקָה אֶת כְּאֲבָהּ בְּצַעֲקָה
כִּי הַכְּאֵב שֶׁלֹּא נִכְאֵב
מוֹצֵא אֶת נְתִיב הַמוֹעֵקָה
אֶת שְׁבִילֵי הַדְּמָעוֹת שֶׁלֹּא נִיבְכוּ
יִסְמַן הַחוֹל הַרָךְ
בּוֹ כְּפֹת רַגְלֵי הַיְלָדָה שֶׁהִיְתָה
יִחְפְּשׂוּ אֶת מִי שֶׁהִלָּךְ

מסע / שרון אוזן

חיוך
כמה תמרים
בקבוק מים
ואני מול ההרים
יוצאת לשבילים
להזדמנויות שחבויות בינות המשעולים
בין השקט הזה הפנימי
לשקט החיצוני
למציאת פכפוף המים
לנביעה העמקה
שבתוכי

מסע פנימי
לתוך עצמי
לתוך הקרביים
לעמק הפחדים
ההגנות
הצללים העמקים
... מסע...
צליל פעמון בהרים ירקים ושמים כחלים
תחושה של קצה העולם....
של נגון הלב
שמתמלא מהתהליך
מהעוצמה
לצאת למסע
עם תרמיל קטן
שמכיל את הצדף הסגל שלי
את זכרונות הים
את תמונות האקליפטוסים שלי
כובע על הראש
שיגן עלי

*/ שרית עזיזי

אָנִי יוֹצֵאת לְדֶרֶךְ
שְׂבִילֶיהָ מִשְׁתַּבְּשִׁים וְאֲנִי אֲתֵם
הַסְּדָקִים בּוֹקְעִים לְאֵטֶם
כְּמוֹ סוּלְלִים בִּי כְּבִישִׁים חֲשׂוּכִים.

אָנִי לוֹחֶשֶׁת לָהֶם
שְׁתִּיקוֹת רוֹעֵמוֹת
תְּפִלוֹת נוֹשָׁנוֹת.

אָנִי לוֹחֶשֶׁת לָהֶם
סוּדֵי סוּדוֹת
רוֹקֵמֶת חִלּוּמוֹת.

וְאֲנִי כֹכֵר מְבִינָה:
מְאַחֲרִי כָּל סְדָק
מִסְתַּתֵּר סְפוּר.

מְאַחֲרִי כָּל סְפוּר
מִתְגַּוְרֵר אָדָם.

כָּכֵל שֶׁהִתְקַדַּמְתִּי בְּמַסַּע שְׁלִי
לְמַדְתִּי לְהַאִיר אֶת הַסְּדָקִים.

סירנות/ תומר קליין

גם למחשבות שלי יש חמר הודף
להפך רעיונות להשראה מירטת
כי לפעמים מרב נוריות אזהרה
הסירנות לוקחות אותי למסע
להשבר עם ספינה על סלעי החשך

לָאָה / תָּאִי אֶתֶר

הִלָּאָה, הִלָּאָה
שְׁבִיל עֶקוּר מִסְדּוּם, הַמְשִׁיכִי הִלָּאָה.
אֵל לָךְ, אֵל לָךְ
קוֹל מוֹסֵר יָדַם, וְלֹא יִסְפָּת לָךְ.

בֵּל תּוֹשֵׁם בְּגִידָה
הִיא קוֹ צֶלֶךְ
לְקוֹי חֶמָה הַמֵּאֲפִיל עַל כָּל
כָּלָךְ
אוֹמֵר נוֹעֵז
שְׁקָרִים בְּשַׁעֲרֵי עִירָךְ.

שִׁירִי, שִׁירִי
כִּי דִי בְּדַבּוּרִים
לְרַע זָר
נְחֹשׁ אֶקְזֵר
לְבָשִׁי יִפְיֵךְ
שְׁתִּי לְאוֹשֶׁרְךָ
נִוְדַת
בְּמַרְחֵץ דְּמִים
נִדְנָת
לְעוֹלָמִים.

הִלָּאָה, הִלָּאָה
שְׁבִיל עֶקוּר מִסְדּוּם, הַמְשִׁיכִי הִלָּאָה.

אדינבורו / תמי כץ לוריא

בין הענפים פנס רחוב סקוטי מפיץ
קרעי זוהר קסוף
כמו קצוות בשער שלך
שכונת פועלים בשולי העיר ומישהו מקלל
בגאלית
כל הדרך נזהרנו לא לדרך על השופיות
השקט חורץ בבשר
שהוא בעצם לא הבשר
אלא משהו עמק הרבה יותר ששנינו לא
מבינים

אבא בא לבקר/ תמי קויפמן

אָבִי, בְּחִלּוּמָה שֶׁל
אָמִי
בָּא לְבַקֵּר אוֹתָהּ
מִשָּׁלֵם

הִיא מְגִיֶּשֶׁה לִי אוֹתוֹ
בְּאֲרִיזָה מְשֻׁכָּנֶעֶת
וּפּוֹתַחַת
הִיא בְּטוֹחָה שֶׁהוּא כָּאֵן.
שׁוֹמֵר עָלֶיהָ בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּחַיֵּיו
"אֵת לֹא מֵאֲמִינָה" אוֹמְרֵת
וְעֵינֶיהָ נוֹשְׁמוֹת חֵלּוֹם

השְבִיל / תמרה חלוצי

שְבִיל דק בין אֶצְבָּעוֹת יְדֵיךְ הַקְּפוּצוֹת
יוֹתִיר חוֹתְמוֹ גַּם אֶצְלִי, עַד אֲדַמָּה לָךְ –
רוֹוִיָּה וְדַמוּמָה. לֹא תִתֵּר לְגוֹפִי נְדִידַת מִסְעוֹ,
לֹא לְגִלוֹת, לֹא לְהַבְרִיא
מִן הַתְּפֹת
שְׁהִיא בּוֹשֶׁת חַיִּי,
אֶהְבֶּתִּי.

ים / תמר מחלין

ועתה בימים המתכּהים
של נשקיעת חיינו,
אחותי יושבת שם
ואני כאן,
האוקיאנוס מכה גלים,
והוא שמפריד בינינו

זה היה באותם ימים
של זריחת חיינו.
בבית היה פרוזדור
עם אריחים בעצוב אנדלוסי,
הוא נמתח כתעלה בין ים לים,
בין החצר הקטנה לחצר הגדולה.
על הרצפה הקרירה
זחלנו אחותי ואני,
שחינו בהנאה.

כשהגענו לראשונה אל הים
שלבנו ידיים ורצנו צוהלות לעברו,
גל ענק התרומם מולנו
ובועות של קצף עטפו את גופנו.
לא ידענו
אם לצחק או לבכות.

הקולוסיאום/ תמרה אור

מתוך מחזור גלויות מרומא

א.

אֲנָקוֹת, הַתְּנַשְׁמוֹת כְּבֹדָה, מֵאֲמֵץ
הַשָּׁרִירִים הָעוֹמְדִים לְפָקֵעַ,
וְהַפְּחָד, צוֹרֵב כְּחֻמְצָה מֵאֲכָלֶת –
הַדִּים מִן הָעֵבֶר אֲשֶׁר קִלְשׁוּ מֵאֵד
בְּמַעְבַּר הַמְּאוֹת, עֵדִין מְרִטִיטִים
נִימֵי נִפְשָׁם שֶׁל תִּירִים.
הַחֹל סְפוּג הַדָּם טֵאטֵא מִזְמַן,
עֵתָה חֻצִיָּה הַזִּירָה
לְשָׁנִים, כְּנִפְשׁוֹ שֶׁל אֱמֹן:
מִחֻצִיָּתָה חוֹל לִבָּן וְזָר הַמְּכֻסָּה
עַל פְּשָׁעֵי הָעֵבֶר וּמִחֻצִיָּתָה
עִירָמָה, חוֹשֶׁפֶת תְּשֻׁתִית
תְּאִי עֲנוּיִים,
לוֹחֲמִים נוֹאֲשִׁים
וְחִיּוֹת טָרֶף.

אלת אירוסא העינבר / איריס כליף

אָנִי אֵלֶת אִירוּסָא הָעֵנְבֵר
בְּאֶבֶן חַיִּי מִיִּסְדַּת מְבַצְרִי
לוֹטְפֶת נֶפֶשׁ לְחוּשִׁים
לְרוּחַ הַמְּפַעֶרֶת חֲלוּמוֹת
בְּמַפְתֵי תְּשׁוּקָתִי
וּבְגָלִי פִּיזֵט נְהָרוֹת
בְּרוּךְ גּוֹפִי פּוֹסַע אֶהְבִּין תְּפִלוֹת
כּוֹנֵן בַּר מְלוּכָתִי בְּתֵלֵי הַלְּיָלָה
עִירְמָה שְׁמֶשׁ אֲנֹכִי
מְבִיטָה לְמַחֲוֹל בְּרוּק מְדַבְּרָא הַגָּשֶׁם
וּבְשִׁלְכַת הָעֵדֶן חוֹבֵק בִּי מִבּוֹל
יָרֵחַ הָאֱלֵהִים
צוּעֵף בְּגִנוֹ אֶהְבְּתִי לְשִׁקֵּט הַמְּאַסֵּף
אֶבֶן מִסַּע חַיִּי

מתוך ספר בכתובים

דוהרים/ תמרה יהלום

דוהרים. לתוך ענן. מהירות קבועה.
אין חדש. השמש חמה. אותה נסיעה.

התחלפו עננים בשתיקות, הרקע כחול,
האם רק בנו תלוי צבעם של פרחים בגינה?
ומה עוד יחזור אלינו מה יישאר מהו היום,
מתי כל הצדק הזה בין הסבל יקבל מנגינה?

דוהרים לתוך ענן. ביחד. שמים כחולים
מסביב.
האם ירח שזהר אמש עוד עלינו אי פעם
יאיר?
ירח מטבעו בכל לילה.. אין דבר שיעצור
אותו. יאיר.
איך העזתי לערער על מדע מדויק באופן כה
לא זהיר?

את משוררת אז לך מותר בהתנהלות הטבע
להטיל ספקות-
יודע אתה שקשה לי לא להסכים אתך גם
כשזה כואב עמוק...

תְּנוּעָה מְתַמְּדָת / טלי ורסנו אייסמן

הָלוּאִי וְהִיִּיתִי עֵן, הִנֵּעַ בְּתוּעָה מְתַמְּדָת.
בְּיֹדְעֵי שְׁזָה לֹא
מַעַט,
לְהִתְקַדֵּם בְּאֶפֶן קְבוּעַ, רִקְוֹ,
לְאֵט.

שבועות בקיבוץ, 1969/ דפנה שן

האם הישירה מבטא
קְשָׁמְסָרָה בְּיַד אַחֲרַת אֶת בְּתָהּ?

האם מְחַתָּה?
האם עֲרָבָה שְׁנָתָה בְּלִילָה
עַת אֲרָבָה לִי הַאִימָה,
האם פְּחֻדָּה?

מִיֹּזֵם הַבִּיכּוּרִים הַהוּא עַד בִּיקוּרָה הַבָּא
האם שְׁמַעָה בְּכַיִי
האם בְּכַתָּה?

האם הַחִישָׁה צַעֲדָה?

מִבֵּית הַתִּינוּקוֹת הַזֶּה
כָּל הַדְּרָכִים הוֹבִילוּ
בִּירִידָה.

בְּיֹזֵם חֵג שְׁלוֹשֶׁת שְׁבֻעוֹת
עָלְתָה אִמִּי מִבֵּית הוֹרִי
אֶל בֵּית הַתִּינוּקוֹת

עַל כַּפֵּיהָ נִישְׂאָתִי, בִּיכּוּרֵי אֶם
רָכָה, בְּתָה עוֹלָלָה
לְעוֹלָה.

אָבִיב, פְּרָגִים וְסִבּוּנִים
עָטְרוּ שְׁבִילֵנוּ, עֵדִים
שׁוֹתְקִים וְנִמְוָכִי מִבֶּט לְמִתְרַחֵשׁ

הַשְּׁבִיל נִדְרָךְ מִכּוֹבֵד צַעֲדִיהָ
בְּשִׁמְלָה קְלִילָה, מִסְתּוֹר לְגוֹף
שְׁעוֹד סַעַר מְהִיֹּתִי.

אוֹלֵי הוּאֵט לְרַגַע מִצַּעֲדָה לְנִשּׁוֹם
בְּסוֹמֶת בֵּת, לְמַחֹת
זֵיעָה, דִּמְעָה אוֹ בְּדֵל סִפְק

וּבַהֲגִיעָה אֶל סוֹף הַשְּׁבִיל
עַל סֹף פְּרִידָה,

אהבה של אמצע החיים/ דנה אלקבץ קגן

כָּבֵר לֹא צָרִיךְ לִגְעֵת כְּדֵי לְדַעַת
לֹא צָרִיךְ לְהִגִּיד כָּל כֶּף הַרְבֵּה דְבָרִים
פְּשׁוּט לְהִיזוֹת שֵׁם
לְחַיָּה, לְנִשְׁם לְתוֹכָהּ
כִּי זֶה כָּבֵר אֶהְבֶּה שֶׁל גְּדוּלִים
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
יָפָה בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁהִיא
עִם קִמְטֵי הַחַיּוֹךְ שֶׁלָּהּ
וְהַשִּׁיעָר הַכָּסוּף
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לְהִרְגִישׁ בְּעֵדִינּוֹת וּבְלִטּוֹף
וְאוֹלֵי רֵק לְפַעֲמִים
אֶהְבֶּה עִם קִרְקַע יְצִיבָה
נוֹגַעַת לֹא נוֹגַעַת
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
זֶה לֹא מָה שְׁחוֹשְׁבִים

אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לֹא מָה שְׁכֹלֵם חוֹשְׁבִים
הִיא דוֹמָה לְלִשְׁיֵר בְּמִקְלַחַת
בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת
מִבְּלֵי לְפַחַד לְזַיֵּף
לְפַעֲמִים יוֹצֵא לָךְ קוֹל מִמֶּשׁ יָפָה
לְפַעֲמִים קִצֵּת צְרוּד
וְלְפַעֲמִים רוֹעֵד בְּטְרוּף
אָבֵל זֶה מָה שְׁיֵצֵא לָךְ הַיּוֹם
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא מְלֵאָה בְּאוֹר
שְׁעוֹשָׁה לָךְ טוֹב
מִשְׁאִירָה שֵׁם מְקוּם לָךְ וְגַם לִי
לֹא מְפַחַדֵת מְקֻלוֹם
גַּם לֹא מְשִׁתִּיקוֹת אֲרוֹכוֹת
לֹא מְלַבֵּד
וְלֹא מְלֵא לְעֵשׂוֹת כְּלוּם
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
הִיא לֹא אֶהְבֶּה שֶׁל שִׁירִים אוֹ סְרָטִים
וְזֶה מָה שְׁיֵפָה בָּהּ
הִיא נְחַבָּאת אֶל הַפְּלִים
אֶהְבֶּה שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחַיִּים
יֵשׁ לָהּ נוֹכַחוֹת שְׁקֵטָה וְעֻצְמַתִּית

גַּס שְׁזוֹר / דנה שושן ורוד

כְּזָרִים נִדְדָנוּ יַחַד
בֵּין שְׁמוֹנֵת הַמְשָׁכָנִים
גַּס הָיָה
עוֹדֵינוּ
בֵּין אוֹתָם אַרְבַּע כְּתָלִים

יֹתֵר רַע אוֹ טוֹב
אֵיךְ לֹא לְמַדְנוּ לְאַהֵב?
כִּי טַמְאֵת כָּל שְׁמֵנִי
וְנִפְצָת תְּפִלוֹתִי
נֹתֵר רַק פַּח אָחַד טְהוֹר
הָיָה חֲבוּי, אוֹתִי לְשֹׁמֵר

זֶה הִקְט כָּל עוֹלָמִי
יְאִיר דְרָכֵי עֵת מְרֹד
הוּא הִגַּס, הִגַּס שְׁלִי
בְיַדִּי שׁוֹזְרֵת גָּלֵד

כְּזָרִים נִדְדָנוּ יַחַד
בֵּין שְׁמוֹנֵת הַמְשָׁכָנִים
גַּס הָיָה
עוֹדֵינוּ
בֵּין אוֹתָם אַרְבַּע כְּתָלִים

יֹתֵר רַע אוֹ טוֹב
אֵיךְ לֹא לְמַדְנוּ לְאַהֵב?
כִּי טַמְאֵת כָּל שְׁמֵנִי
וְנִפְצָת תְּפִלוֹתִי
נֹתֵר רַק פַּח אָחַד טְהוֹר
הָיָה חֲבוּי, אוֹתִי לְשֹׁמֵר

זֶה הִקְט כָּל עוֹלָמִי
יְאִיר דְרָכֵי עֵת מְרֹד
הוּא הִגַּס, הִגַּס שְׁלִי
בְיַדִּי שׁוֹזְרֵת גָּלֵד.

אל עבר הלא נודע/ דנה שניצר משיח

היא נטשה את כל התארים
המשרה היקרתית
הנפיון, הסטטוס, השקר
השפה החותכת, הרציונלית, החדה
בסוף כל משפט
נקדה

את לא שפוייה
למדי גשור
עבדי בעמתה
אך לבה כבר ידע
אין זה יעודה
תשו כוחותיה
להתנתק מעצמה

תלתה את גלימתה
ובצעדים מדודים פסעה
אל שפת הנפש
שפת הלא מודע
מרבית סימני שאלה
הפכה מבכירה לתלמידה
צעד ראשון
במסעה החשוב לה מכל -
לתוך עצמה

סיזיפוס/ ורד שם טוב

שנגזר עליו לדחף
להדף סלע
מעלה מעלה
הרמת הכתפים
התקשחות קברת
הצטברות חמצת החלב
אגל מלוח צורב אישון
כדורית דם נחבטת בגעש הזרימה
לרחבו וגופו עד קצו
שמש אדישה
בפסגה שבריר נחמה
אדם חפושית במעופה
ומאין אשאב כוח ליצבו שלא ימעד
מטה מטה
עלי, ועליך?
הרי זהו סדר הדברים
וכל שנותר הוא לקוות

בפעם הראשונה ראיתי אותה באמת/ חלי טל שלם

צְעַדְנוּ בּוֹנְדֵל-פָּרֶק, מְחִיכִים מְדִי,
פְּרָצִי צְחֹק בְּלִתִּי-נִשְׁלָטִים
הִפְכּוּ לְאֲדִים קְפּוּאִים.

הִיָּה קָר אָבֵל הַתְּחַמְמָנוּ זֶה בְּזוֹ.
לְהַגִּתָּ לְלֹא הֶרֶף וְרַקְמָת לִי תִכְנִיּוֹת לְעֵתִיד.
וְאֲנִי נִלְחָצְתִי וְנִצְמַדְתִּי אֵלָיךְ עוֹד יוֹתֵר
וּבִקְשָׁתִי בְּתוֹכִי שֶׁתִּשְׁתַּק רָגַע, תִּפְסִיק רָגַע
לְדַבֵּר,

נִמְחָצְתִי אֶל גּוֹפְךָ וְחֻשְׁבְּתִי אֶת זְמַנְנוּ הַהוֹלֵךְ
וְאוֹזֵל

וְאֶת הַחֲנִיָּה מְשַׁנֵּת הַתּוֹדְעָה שֶׁעוֹבְרֵת עָלֵינוּ
כְּעַת –

עָלִי בַּפֶּעַם הַרְאִשׁוֹנָה

וְאֶתְּהָ כָּבֵר וְתִיק, מְסַבֵּיר בְּסִבְלָנוּת שֶׁל רַב
עַל כָּל הַשְּׁלֵבִים שֶׁאֲנִי עֵתִידָה לְעֵבֵר.

וְהִנֵּה אֲנִי מִתְחִילָה

לְהִתְכַּוֵּץ, לְקַטֵּן, לְהִשְׁעֵן

לְהִתְלוֹת, לְהִשְׁתַּהוֹת

וּלְהִנָּתֵק –

לְפַחַד מֵהִיכָלֶת לְרַחֵף,

וְאֶתְּהָ אֹמֵר תִּזְהָרִי, תִּרְאִי אֶת מְאֻבְּדֵת אֶת

זֶה

בּוֹאִי נִכְנָס אֶל הַמְּאֻפְּיָה,

וְאֲנִי לּוֹקַחַת עוֹגִיָּה

וְאֶתְּהָ אֹמֵר שֶׁאֲנִי מְקַלְקֵלֶת אֶת הַחֲנִיָּה.

וְאֲנִי מִחְזִירָה מִיָּד אֶת הָעוֹגִיָּה אֶל הַמַּגָּשׁ,

נְגוּסָה, כְּמוֹ הִיָּה זֶה הַדְּבָר הַמְּנַמֵּס בְּיוֹתֵר

בְּעוֹלָם.

אַחַר כֵּן, בְּחֶדֶר, הַכֵּל הַסֵּתֶחֶרֶר,

הַדְּבָרִים הֵיוּ דְבוּקִים בְּדָבֶק מְטָרֶף –

הַשְּׁלֶחַן, הַכֶּסֶא, הַמְּנוֹרָה

וְנִזְכָּרְתִי בְּשִׁמְעוֹן פָּרֶס

שֶׁאֵהָב סְפוּר שֶׁל אֶתְגֵּר קָרַת

וְגַם אִשָּׁה אַחֶרֶת,

וְאִמְרְתִי לָךְ שֶׁאֲנִי מְבִינָה מֵהֵיכָן מַגִּיעוֹת כָּל

הַמְּלִים.

אֶתְּהָ נִרְדַּמְתָּ וְאֲנִי פְּגִשְׁתִּי בָּהּ,

בִּילְדָה הַקְּטָנָה שֶׁהִיא אֲנִי,

הִיא פְּסָעָה מִתּוֹךְ כָּל סִדְנָאוֹת הַנְּיוּ-אִיג'

שֶׁעֲבַרְתִּי בְּחַיִּי

ובפעם הראשונה ראיתי אותה באמת
והתחלתי ללחש לה ששנה
לטפס על החומה האימה הזאת,
לגדל ולפל, ושאני אהיה שם

בדיוק ברגע הנפילה,
אחכה ואתפעל ממנה – כמה היא חכמה
וחזקה,
כמה שאני שמחה בה

והרגשתי אהבה גדולה
אהבה עד אין-קץ
למרות התלילות והבדידות.

בכל/ חן לקס

לכי לך אל ארצה, מולדתך,
היכן שאביך הוא התנך של ביתך.
צאי וראי נא.
אם זה היה קל, היית שוכחת בכלל
להקיף עצמך באנשים, שכמותך
עשו נדודים ואת תחלתם
פתחו הם במצרים הפרטית
הנגלית לעיניהם בלבד.

העיר/ טל סלוצקר

יְצַאתִי לְעִיר לְטִיֵּל בָּהּ וְלֹא קִצְרְתִי אֶת אֶרֶץ
הַמִּסָּע
עַד הַטִּילֵת טִילְתִּי וְהַדְרַמְתִּי וְנִצְמַדְתִּי לַיָּם
וְהָרוּחַ קָשָׁה
יָם

הָעִיר מְזַמֶּינָה אוֹתִי לְפִיָּצָה
אֵינְנָה מוֹתֶרֶת בְּקִלּוֹת עַל טִיּוּלִים
הִיא עִיר תּוֹשְׁבִים רַבִּים עַד הַטִּילֵת טִילְתִּי
וְהַדְרַמְתִּי וְנִצְמַדְתִּי לַיָּם
הָעִיר תֵּל אָבִיב הִיא מַעִין שְׁבִיל לְמִטִּיל בָּהּ
וּבוֹ אֶטְרַקְצִיּוֹת שׁוֹנוֹת וְאֲנִי בְּתִכּוֹן
יְצַאתִי לְעִיר לְטִיֵּל בָּהּ וְלֹא קִצְרְתִי אֶת אֶרֶץ
הַמִּסָּע

וּכְכֹל שֶׁהֶעֱמִיקָה אֶת טִיּוּלִי כִּי הֶעֱמִיקוּ חַיּוֹתַי
וּכְמָה שֶׁפָּגַשְׁתִּי אֲנָשִׁים כִּי הִתְרַצְתִּי
הָעִיר הַזֹּאת נוֹעֵדָה לִי
הִיא מְזַמֶּינָה אוֹתִי

מִחוּץ לְחִלּוּנֵי שֶׁמֶשׁ וְעָץ וְלֹא יְצַאתִי לְמִסָּע
הַיּוֹם

כָּל מִסְעוֹתַי שִׁיכִים לְעֵבֶר בְּהִנֹּה אֲנִי נִיח
עֲנָפִים מְנִיפִים אוֹתִי עִם רוּחַ צְהָרִים
הַיֶּשֶׁר לְעֵבֶר הַכְּתוּב עַל מִסָּע
יְצִיבִים וּמְצִירִים מַעֲבָר לְזִגּוּגִית
וְהַחֵם בְּחוּץ רֵב

מחכה לשובה/ יהודית סולומון

...הילדה האחרונה שילדתי
יוצאת לטייל לה בעולם הגדול!
הילדה הקטנה של אתמול או שלשום
תפרש כנפים ותמריא אל החלום
תתור עולם, תנדד בין עמיו ונופיו,
תפיר תבל רבה, עולם גנוז וצבועי –
...אצפה בה מרחוק
אקשיב לקול אקראי ורגעי,
אלוה מעופה במחשבות משלי,
אתפלל לשלומה, לאשרה, לשובה,
אנסה ללמד גוני מרחק וקרבה
אביט בקרני שמש שאולי ילטפו גם אותה
אשלח המית-לב ואהבה עם הרוח הברוכה
ואחפה, אחפה לשובה!

*** / יובל ששון

בְּסוֹף יָמָיו
הִמָּסַע אֶל הָאוֹשֶׁר שֶׁל אָבִי
שֶׁלֶקַח אוֹתוֹ סְבִיב לְעוֹלָם
הִנִּיעַ בּוֹ שְׂאִיפוֹת, רְצוֹנוֹת
פָּתַח לוֹ מִחֻשְׁבוֹת, תְּאֵאוֹת
וְהִגְשִׁים לוֹ אֶת רֵב הַחִלּוּמוֹת
הַצְּטַמְצָם לְכַדֵּי מִטְרָה אַחַת
שֶׁלֹא יִכָּאֵב.

בדרך / יונתן סיגל

אהו! זועק מלח נוסף, הבית!
והספינה שטה!
זעקות 'הגענו' נשמעות מכל מלח בתורו
וכמה כבר קפצו.
אהבת הספינה שנטטה בהם נבלה ואיננה.
כל אחד לעצמו.
והספינה שטה.
זעקת 'הגענו' אחרונה נשמעת מהמלח
השלם בליבו,
יבשה אינה נראית, רק הכחול האינסופי
מסביב.
וקעת מובן לכל הצוות,
כי לא ספינה,
אלא בית
שט.

והספינה שטה.
אל ירکتיה גלים נשברים וכה מתנענעת,
על סיפונה נופל בכי שמיים נורא,
ומלחיה במאבק.
במאבק עליה מתוך אהבה,
אהבה שנטטה בליבם לבנות את הספינה
יחדיו,
הרי כך בונים ספינה.
והספינה שטה.
ולמה לבנות ספינה?
ספינה נבנית לשם הגעה לחוף מבטחים –
לבית.
אהו! זועק מלח, חוף מבטחים לפנינו!
והספינה שטה.
אהו! זועק מלח אחר, מעוז חפצינו לפנינו!
והספינה שטה.

היינו הדרך / יחי לוי

אולי עוד תהיה

לנו קשת.

היינו הדרך

משמאל לקו הצהב

והיא לידי,

על כביש גילי

מושחת לה קרם,

מתפתל הרים ורק

ידה על ידי,

מטרית עננים מעל

קומותיים יד

ערפל כבד

שזקה על הגה דרך

הקר נשם אפר.

עד הרגש חמה

ובמעלות כדי

ופעם הדופק.

מספר אצבעות

ובהעלותה נערמו

כף

זקיפי קרם

ילד

נרעד.

מנטיפי לבה

בחריצי ענן

על גב ידי.

ניבטה טיפת שמש -

מבין המגבים

הנצו טפי שמש

וגם גשם ברך

על הנראה.

קשת לא

נשקה

אך הפרפרים בבטן

נשבעו בסרעפת

שהיא כאן,

בלי ענן

במלוא זינה.

בולענים (חוף הבונים אוגוסט 2020) / יעל בלקינד ערן

מדמינת את עתידך והוא בקיעה וצעדה
עקשת בחשך
לים
המבטחים.

מה הוא זן נכחד שאלת אותי,
חול הים לרגליך
ואנו מתבוננות בתמונתו של צב ים אצילי.
חיות-שיש להגן עליהן.
אט-אט הן
נעלמות מן העולם
עייפות ממאבק,
הנה גוריהם הקטנים אשר רק בחשך
בוקעים ורק בחשך
מתחילים את מסעם הארך אל ים
המבטחים
הנה אמותיהן ולבותיהן המפרפרים.
עם השנים החולפות
נעשה להם קשה יותר להשמר מפני מזג
אוויר אכזר חול טובעני
בולענים, אנשים
טובים
שומרים אותם לפעמים-
גם הם זן נכחד,
וכך גם החמלה,
גם את בתי זן נכחד אני חושבת בעצב,

חֹזְרֵת הַבִּיטָה / לאה

הַכְּבִישׁ נִפְרַס לְפָנַי
בְּעוֹדִי נוֹסַעַת צְפוֹנָה,
זְמַן מָה עֶבֶר.
חֹלְפֹת עַל פְּנֵי צְמֵתִים מְכָרִים
וְקִבְצָנִים מְכָרִים לֹא פְחוֹת,
עַל פְּנֵי שְׁלֹטֵי חוּצוֹת יִרְקִים
וְהָרִים יִרְקִים אִף יוֹתֵר.
שְׂדוֹת צְהָבִים בּוֹרְחִים מִמְּנֵי
בְּכוּזֵן הַפּוּךְ לְגַמְרֵי
וְלִבִּי מִתְרַגֵּשׁ עָלַי
בְּפַעִימוֹת שֶׁל גְּעֻגוּעַ עֵז
כְּצַבְעֵי הַדֶּרֶךְ כְּלֵה.
רַק עוֹד קִצָּת.

כמו הרוח/ כרמית כהן

היית בשבילי כמו הרוח
קבלת ממני התעלמות נושבת
לפעמים מכווצת, מספנת, מבריקה

התהפכת מול עיני בסערה רוגעת
חשפת את חייך במתיקות אביבית
שנית את מזג האויר, כן הרוח הפכה חמה

היום אתה בשבילי כמו הרוח
אליך לבי נושב
רוח חמה, מרפאה ודואגת

רק למה, אתה תמיד נושב לך מכאן
מחפש עונות חמות במקום אחר
הקיץ, נשאר בי.

במכונית בגשם (שוב אתה חוזר, האח והזר)/ ליאת ברד

למנשה נוי, הקורא הראשון שלי

וממי
ולא הִיה עוד היכן להסתתר
ולמה

מְלַצְרֵי רְפָאִים עָבְרוּ
וְהִצִיעוּ לָנוּ לִיתִיוֹם
בְּקַעְרֵיזוֹת כְּסָף קְטָנוֹת

וְאֲנַחְנוּ הַתְּבוֹנָנוּ בְּשִׁקְט
עוֹמְדִים עַל סֶף
לַע הַר הַגַּעַשׁ שְׁאֲנַחְנוּ
וְהִסְתוֹבְבָנוּ וְהִלְכָנוּ
אִישׁ לְדַרְכּוֹ
אִשָּׁה לְדַרְכָּהּ.
אֲחֵר כָּךְ
מְבוֹכָה.

ו... ה"י מ.ן,
זְגוּגִית מְכֶסֶה אֲדִים
בֵּין הַקָּר שְׁבַחוּץ
לְחֵם שְׁבֻפָּנִים

וּבְעָרְבֵי הַהוּא, בְּמִכּוֹנִית, בְּגֶשֶׁם,
הוּא רָאָה שְׁהִיא בִּי
לְמֵרוֹת שְׁאֲנִי לֹא הַכְרַתִּי
כְּרָגַע הַהוּא בָּהּ.
וְאוֹלֵי בְּגִלְלֵי זֶה רָצָה
וְאוֹלֵי בְּגִלְלֵי זֶה בָּרַח
אוֹ שְׁאֲנִי בְּרַחֲתִי?
אוֹ שְׁאֲנִי רְצִיתִי?

וְהִיא שְׂרוּאָה בְּחִלְל
חוֹטִים מְצֻטְלָבִים זוֹהָרִים,
וְהִיא שְׁקוֹפְצַת בְּאֲנִי
מְקַרֵן סֵהַר -
מָה הִיא רְצַתָּה?

בְּמִכּוֹנִית הִיה חֲשֵׁךְ
וְהַמִּים שְׁצָפוּ מִסְבִּיב
וּבְהֶבְזֵק בְּרִק
הוּא הִדְלִיק אֶת הָאוֹר
בְּכָל הַפְּסוּגוֹת
מִהֵן צָלְלוּ
וְלֹא הִיה עוד מָה לְהִסְתִּיר

והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

ולא היה עוד מה להסתיר
וממי
ולא היה עוד היכן להסתתר
ולמה

ובערב ההוא, במכונית, בגשם,
הוא ראה שיהא בי
למרות שאני לא הכרתי

מלצרי רפאים עברו
והציעו לנו ליתיום
בקעריות כסף קטנות
ואנחנו התבוננו בשקט
עומדים על סף

ברגע שהוא בנה.
ואולי בגלל זה רצה
ואולי בגלל זה ברח
או שאני ברחתי?
או שאני רציתי?

לע הר הגעש שאנחנו
והסתובבנו והלכנו

והיא שרואה בחלל
חוטמים מצטלבים זוהרים,
והיא שקופצת באנג'י
מקרן סהר -
מה היא רצתה?

איש לדרכו
אשה לדרכה.
אחר כך
מבוכה.

במכונית היה חשך
והמים שצפו מסביב
ובהבזק ברק
הוא הדליק את האור
בכל הפסגות
מהן צללנו

... היי מ.,
זגוגית מכסה אדים
בין הקר שבחויץ
לחם שבפנים
והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

ו... היי מ.ן,

זגוגית מכסה אדים
בין הקר שבחוץ
לחם שבפנים
והגשם לא מפסיק לרדת
לא לא
לא מפסיק
לרדת

עשרים שנה אחר כך גשמי מונסון
שקשוק רכבת הודית וטגון זרעי כמון
ריח הקטרת מתערבב בעשן
ובאזניות מתנגן שיר אהבה ישן
והוא במזרח התיכון בגליל
ואני במזרח הרחוק עם תרמיל
הכל כאן בטוח נעול וסגור
והוא שולח לי טקסט
ותוכו אסור

"לי את בר בד' אמות
שדה אינסופי של פרחי בר בד' אמות,
מרחב מינימלי המספיק לאדם.
ומה אני בשבילך בעולם?"

מלצר רפאים ששמו כשמו עובר
מציע לי כדור מרשמלו ורדרד
בתוכו טמון ספין גלוח נחמד
גופי מתפרפר לו על כף היד
ודברי חלקות מחליקים
במסלול שחר במורד

נוסעת/ אלה רונן

כוחם של המים
לבשר הנאה
עם כל עקצוצי הקר.
כוחם של עצים
להעצים, לגלות נחישות
להעמיק במקום.
כוחם של סלעים
להחזיק, להדף
להשחק למצע גרגירי מלטף.
כוחה של הרוח
למצא את הנאדי
לצנן, להפעים מחדש רגשות.
כוחה של העין
לגמע, לשטף
לספר על שמחה
להודות על האשר.

אגדה של מסע/ נגה אולמרט

קח אותי לאגדה של מסע
אני אהיה הזאב הטורף
ואתה כפה אדמה
תצפה אותי בשוקולד
שיראו רק את השנים
תשלף מהשמלה קצפת עם זין
אני רק אציץ ובעינים נוצצות
אמשך אותך לתוך היער
ואכסה אותך בכמה שמיכות
מתחת לכפה של פוכבים זוהרים
נתפשט ונחליף לרגע תפקידים
נגמר כמו חיות מיחמות במנוסה
תהיה אתה הזאב הטורף ואני כפה אדמה

אחרי שמונה ימים לבד בצרפת / רותם שובל

עֲכָשִׁיו הַחֲזָרָה. גופי נְקוּד
תְּנוּעוֹת, נוֹפִים, שְׁדוֹת תְּעוּפָה, קֶפֶה זוֹל
וְשׁוֹקוֹלֵד בְּעֵטִיפָה זָרָה. עֲכָשִׁיו הַחֲזָרָה .
גופי הוא זֶה הַשֵּׁב עֲכָשִׁיו .
אֲנִי אֲנַחַת בְּעוֹד יָמִים וְנַחְלִי בְכִיּוֹת
בְּעֵקְבוֹתָיו.

כְּשֶׁגּוֹפִי רֵאשׁוֹן, עֲצָמִי עוֹד מְשִׁתְּרֶכֶת אַחֲרָיו ,
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׂאוּלִי זֶה טוֹב
שְׁבִינְתִּים כְּבָר חֲזָר
לְחוּשׁ בְּאֲדָמָה, בְּרִיחַ הַמֶּכָר,
לְשִׁים לֵב לְקוֹלוֹת הַנְּחֻבָאִים,
לְהָאִיר לִי בְּאוֹרוֹת קֶטְנִים
אֶת נְתִיב הַנְּחִיתָה, תִּרְאִי
כָּאֵן הַמְטָה וְכָאֵן
הָאִישׁ וְהַיְלָדִים
וּפֹה יֵשׁ סֶדֶק בְּקֶלְפָה.

רגעים רוגזשים/אמירה לידר/אמי

על בשרי חויתי
כבר כמעט הפל.
כבלי נשואין
וחבלי לדה
ושכול.
גלים רוגזשים בים גדול
מתנפצים אלי חוף,
גלים רוגזשים ולב כחל
קמוץ כמו אגרוף.
חלקתי כר ודמעות
שחוק ואנחות,
את עצמת הבריאה
כקריעה.
ידעתי את המות בכל
גוני הסגל,
גלים רוגזשים בים גדול
גלים רוגזשים ולב כחל.

מסע בראשית/ רפאל לב-

ארי

התרסקות חלום בראשית
ומבעד נשקף ירח
בראשית אהבה וסופך תוגה
נאחזו בהרפתקאותיך בני הנער
תם יפי מסעך בחלל
נוחי על אדמת ירח
כלי אוצר חכמת האדם
החל מסעך בלבבות

בראשית לנתיבי מסע
בראשית נבראה בתקוה
למסע חובק ארץ ומסלול ירח
בראשית הנך דרישת שלום
מבני אנוש אל אלהי זהר הירח
בראשית מופעה תעוזה
של עם חפץ תהלת עולם
חכמה יהודית ביצירתך

בראשית נשלטת ואף ממאנת
פסע בינה לבין נחיתה רכה
רגעי זמן מהתרוממות הרוח
משכרון מדע התבונה
מנגיעה אלהית
קרבה במהירות אל פני הירח
מפלא מסעך בחלל
יוצריך לא נאשו כלל

תחלת מסע / קריסטינה רוסקוב

הלב היחיד

אשר ידע איך לערסל אותי

בתחלת המסע

ספת הבטחון של אמי
מחוברת לחלצה
המעיל של אבי
מגונן על כתפי
הצמיד של אחותי
מרשרש על פרק ידי
השיר של אחי
מתנגן בראשי
מאחורי עיני
כה יצאתי לדרך

אצבעות רגלי
לטפו את החול
שקעו בחם הרך
עד שהגיעו למים הקרים הפחלים
אשר צירו במכחול
שם, הרחק מכלם
נספג אל גופי
מלח ים
ויצאה הבדידות
אל לב האדמה

כביש/ קובי פרידחי

מה יעזר לך לצפר?!
צעקתי לעבר הנהג מאחורי

ידעתי שלא שמע
אבל הייתי חייב להרגיש פעיל
בתוך חסר האזנים הזה
שנקלענו אליו שנינו

תמונת אהבה / יעל רן

כְּרוֹכֵב אוֹפְנִים שְׁלֵא נֶהֱג זֶה מִכְּבָר,
אך רגליו למוזות היטב את הדרך
כָּךְ גּוֹפִינוּ שְׁנִתְקוּ מִגַּע,
נִמְסִים זוֹ אֶל גּוֹפּוֹ שֶׁל זֶה-
שְׁנֵי שְׁעוֹנִים שֶׁל דָּאֵלִי
בְּתֻמוֹנַת אֶהְבָּה סוּרְיָאֵלִי־סִטִּית.

דִּיּוֹטִים עִם עֶצְמִי/ נגה ספיר שצברג

חוגגת את המשבר הגדול של אמצע החיים,
יוצאת לדייטים עם עצמי בגיל ארבעים.

אני יושבת לי בבית קפה או על הבר עם
מטען מסוכן,
מחפשת לי את האמת שתיתן לי את
הפורקן.

הראשונה לפגוש בי זוהי התשוקה, תמיד
היא נוכחת,
במראה מצודד, עושה לי טיזינג, לא נותנת
לי נחת.

מדברת בהתלהבות של ילדה, תוך שתית
משקה משפר,
מנסה לגרום לי להנות, לזרום ולהשתחרר.
את תלות פגשתי בדייט אחר,
כל הזמן היא דיברה על מה שחסר.
נאחזת בכל שביר של יחס ובכל אמירה,
מורידה לי את החשק, לא מגרה מרוב
שהיא שבירה.

לעומתה, העדינות, מסננת אותי בכל
הזדמנות,
"אין התאמה" אומרת בדעתנות, חסרת

התעניינות .

הדחיה מגיעה תמיד, לפעמים היא
מאחרת,

על אף דייט היא לא מוותרת.
מזמינה אותי להיכנס איתה למיטה
ולהתערטל,

יש בה משהו ממכר, כובל, מתעלל
וממסטל .

עם האשמה אני מפלרטטת עוד קודם
לפגישה,

היא הראשונה שמציעה לי חברות, תמיד
נגישה.

מחפשת מקום בחיי שתוכל להתמקם
ולהרגיש כמו בית,

גם כשאני עם סימן לחשבון, היא נתפסת
עלי כמו עייט.

יש את תוקפנות, היא משהו מיוחד, אני
תמיד שמה אותה על אש קטנה.

היא סבלנית, ממתנה, יודעת שהיא לא
בעדיפות ראשונה.

בסוף היא באה, צעירה, רעננה, אוהבת את
ריח הדם,

מפלה בדרכה כל מי שמפריע לנו, עד שהכל

מצטמצם ונעלם.
אני הכי מנסה להשיג את חמלה,
מלאת ביטחון עצמי, בעלת קצב משלה .

קשה להשגה, לא מתפתה לסטוֹצִים
ורִיגוֹשִׁים ,
מוכנה להראות לי את עצמה רק בתוך
מערכת יחסים.
והכל יוצא ממני כמו מנביעה, הקול שבוקע,
מתפרץ רוצה להתפוצץ ומתפקע.
חיבור וניתוק, הופך אותי נסערת, מעורערת
לעיתים גם מצטערת,
מחזוריות שלא נגמרת, בלב שבור, אני
חוזרת מיוסרת.

ספור דָּרָךְ / עירית ענבר

אחרי הסיבוב מיד שמאלה
אתה פונה
לרחוב קטן
ללא מוצא
בקצהו מנח ירח מלא
מסמן את העין השלישית
על מצח הדית זקנה.

עצם עינים
ריח מתזק יערפל אותך
אל צעיפי אצבעות אלמון
ערוגת הבשם תרקח לך
מרה, זוטה, לואיזה, לבנדר
תקשט ראשך בצליליו של רוזמרין
הויסטרִיה תפתה אותך
בפעמוניה הסגלים.

עצם עיניך ובוא
לאין-מוצא
אל קצה הירח
תטבע במצולות
ברכת היקינתון.

אהבת המחוג הקטן למחוג הגדול/תמר הולנדר

בכּוּוּן המתעגל של הזמן
מתקרב' הנצחי'
תמיד ממני אלי.

ספינתך שטה אינסוף לכּוּוּני
ולעולם אינה עוגנת.
משלימה יותר ויותר
סבוב שאינו נשלם

עורגת לבואך
אני אורגת ופורמת
בזכרוני כל שעה

נשארת מחכה
אורגת ופורמת
א ה ב ה ל ג ע ל א ה ב ה

גלים מנגנים בנקישות שעון
ומטשטשים הבדל
בין חוטי הצמר בחיקי
וחבלי מפרשיך שבאפק.

ובקרבתך החוזרת
רגע אחד דקיק-
דקה.

גופינו צמודים. כמעט שקטים
נצבעים בעצב עגל של קשר מסבך מלהתיר
כי בקרבה הזו,
מעברו השני של המעגל,
אנחנו בעצם הכי רחוקים.

לכן המשך, מתקרב שלי.
תתקרב ממני
תתרחק אלי
לקשתגיע שוב דקה

קרובים רחוקים
לאהב להתגעגע.

גלות, אל תהיי בת אלקף/ הדר מורד

זה כבר

2000 ימים שאני בגלות,

מבלי שבחרתי בה

רחוקה מכל מה שרציתי באמת.

ועברתי את הים

וחזרתי

וחזרתי

וחזרתי

וחציתי יבשות

אבל לא כבשתי

וגם לא

נכבשתי

"תהני מזה, תהיי חפוש", אמרו לי

את יכולה לבחר לך את הנוף

למלא את התרמיל שלך

במבטי עינים עמקים, בצחוק מטפח

את יכולה לצבר פסוטים של זכרונות

שיכתבו בספר דברי הימים שלך.

אבל אני בכלל לא רציתי למלא תרמיל,

כמו טקסט עם מלים מחקות

רציתי רק

למלא

את

החסר

"גלית כבר את אמריקה?" שאלו אותי

אחרי הכל, גם אני,

יצאתי אל הלא נודע

ונסיתי

באמת שנסיתי

לגלות את הכוכבים שמנצנצים דרכי

כדי לראות את הכוון

ולמצא

את נקדת הציון

עליה אני כבר הרבה זמן

רק צופה.

ולפעמים, בין סמטאות צרות ורחוקות

בניתי לי בתים זמניים

של מלים, של רגשות שבאים והולכים

מריחה מבעד לחלונות

ריחות של בתים אחרים
וקרים הזה,
אחחח, קרים הזה
של חביתה

שמתבשלת בעת ערב על המחבת
עבור מישהו אחר
עוררה בי כסופים
אל בית
אל מולדת
שעוד לא הפרתי

היה בית
היה מקדש
רק מבקשת
גלות, אל תהיי בת אֶלֶף

אפשר לשבת
אחרי שרת
התקנה

תַּחֲנוֹת / יצחק גוויילי

החיים הם מסע בְּרִכְבֵּת מְשֻׁנָּה,
על כָּרְחַךְ אַתָּה עוֹלָה בַּתַּחֲנוּה,
על כָּרְחַךְ אַתָּה יוֹרֵד בַּתַּחֲנוּה,
וּבִדְרוֹךְ בַּמָּסַע שְׁלֵךְ,
יֵשׁ הַמְצֻטְרָפִים וְיֵשׁ הַנִּפְרָדִים,
רַבִּים מֵהֵם אֶהוּבִים
וְגַם מְעֻטִים נִפְסָדִים,
וְאֵין לְדַעַת מִי יַעֲלֶה וּמִי יֵרֵד
וּמִתִּי הַתַּחֲנוּה הַבְּאָה,
וּלְמִי זֶה תַּחֲנוּה אַחֲרוֹנָה,
וְכָל זֶה קִשָּׁה לְעִכּוֹל אוֹ הַבְּנָה
אֶךְ אֵין שׁוּם טַעַם בַּתְּלוּנָה,

החיים הם מתנה.

מולדת/ טלי סנדרו איילון

אנה מירושלים
הטלטה לזאן בין הגלים
בשמלה הדורה ובעינה התכלות
שמעולם לא חדלו לגעש געגוע.

ברחוב בית הכרם
מול בית הכנסת הגדול
על דלת כנסה לדירה זעירה,
קבע שלט חרסינה סדוק בשוליו:
זאן גרים
עכשו.

תחתיו, דרך קבע
נצב דף לבן
תלוש
ומקפל לשתיים
אחוז פסת נר של דבוק,
שנקרעה עם השנים.

בכתב יד דקיק וזחל
התקבצו האותיות
רפות, מהססות,
תשות מתנועתן
מימין לשמאל.

כמו זורקת פתק בבקבוק
בכל יום מחדש,
כתבה והדביקה הסבתא שלי
מסר נואש:

תכף אשוף.

*/ מעין בסלע

את תלכי בדרך הזו,
הפתלתלה, המתמשכת,
וקרוב לודאי
שתפלי
אינספור פעמים
והאספלט החם יקבל את פניך
בידים מושטות
כמעט בחבוק אהב.
ורק אחרי שהדמעות
יתיבשו
ואת תגמרי אומר
שדבר עוד לא יוכל לך
את תקומי,
זורחת
והעולם יסתדר שוב.

דוקים/ רביד יערה בנקין

בסתוים
אני משירה ממדי,
נתקת ועולה
מעל הטופוגרפיה של המציאות,
מחוץ לרד"ר הזמנים, אני
נפרשת לרחוף
מעל חיי

כבמשחק דוקים ,
אני מביטה בפריסה ממעל
מסירה מכשולים ומגלגלת
שבילים ללא מוצא,
מקלפת הסתיידות ומפלסת
נתיב למים עומדים;

אחר, מציבה את דמותי

עם הפנים נכוחה

ונושבת :

נועי

לב שבוֹר/יערה אגמון

להתנפץ לרסיסים על הרצפה
הגוף לא מקשיב לי
ולפי ההגיון המדויק והמדעי הזה
אין מה לפחד מלהתקרב למישהו נוסף
אך הזכרון המשבש שלי
מפחד מלקבוע שבוֹרים
ומסרב להפתח

אולי השנה זה ישתנה
אולי אם אשנן את משנתי
"אני איני משנית"
"אני איני משנית"
לא,
"אני"
איני
משנית"

איזה מנח מטפש
לב לא נשבר
הלב שלי עקשו אינו קערה יפנית שחברו
בזהב
הלב שלי הוא שריר
שמתכווץ ומתרחב
שמאחה את עצמו
הכאב שהוא מרגיש לא שמור רק לפרידות
הוא כואב מעצם היותי אדם
והוא לא נשבר בכל פעם שכואב לו
הוא לא יכול להשבר

יום אחד הלב שלי יעצר
גם אז הוא לא ישבר
הוא פשוט יפסיק לזוז
וימשיך הלאה
אולי יתפרק באדמה
אולי ישרף ויעבר לכד
אולי ימצאו אותו בזמן והוא ישתל לגוף אחר
אבל הוא לא ישבר

בכללי
אני לא נשברת
גם כשרוצה מאוד להשבר כבר

לאישה ששאלה אותי איפה הקבר של בעלה/ ניר שטראוס

מְצַאֲתִי אֶת הַדֶּרֶךְ
כִּי הוֹבִילוּ אוֹתִי לְכָאן מִיְלָדוֹת
וְכַעַת זֶה כְּמוֹ צְחָצוּחַ שְׁנַיִם.
אֲנִי יוֹדֵעַ לְהַגִּיעַ לְכָאן
גַם בְּלִי לְפָקֶחַ עֵינַיִם
לֹא מִפִּיר
שׁוּם גּוֹשׁ, שׁוּם חֻלְקָה
לֹא שְׁעוֹת כְּנִיסָה
אֶפְלוּ לֹא הִלְכוֹת אָמוּנָה.
אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲנִי עוֹשֶׂה כְּבָר עֶשְׂרִים שָׁנָה.

האם אתה זוכר? / ורד

סער

כי נשאתי אותך
מחרחר מאסטה
של סתו מאבק?
אחיות הקדימו אותנו
במסדרונות פלורוסנטים בזהקים.
כל פסיעה שלי כמו נצח
וכל נשימה שלך כמי שעולה לפסגה
ללא חמצן
ושמתי עליך
כמו אתרוג של א תשרי
שמתי
האם
אתה
זוכר?

אתרוג של א תשרי: חקלאים מנצלים את
שיטה זו על מנת לכוון את הבשלת הפרי
לעונה מתאימה. באתרוג לקראת ראש
השנה וסוכות

מסע שורשים/ אברהם (רמי) ישראלי

נסעתי
למסע שורשים
חיפשתי היכן
חיה אימי בעבר
עיר, שכונה,
רחוב ובית
לא מצאתי צמחים
לא מצאתי שורשים
השכונה לא קיימת
הבית מזמן נעלם
רק העיר נותרה
והזיכרונות
אכן, שורשים,
מישהו מחק
לי חלק
מעברי.

אמיץ כמו לאונרדו / אבי יונה

לו הייתי אמיץ כמו לאונרדו,
הייתי שואל לעתים קרובות יותר,
אבי, אתה בטוח שאתה עושה את הדבר
הלא נכון?
אחרי הכל, "אי אפשר לחצות את
האוקיינוס, אם אין לך אמצע לאבד את מראה
היבשה"

ואולי ארז תיק
עם כלום בתוכו
מלבד מעיל כחל ישן
מצלמה ללכוד כמה רגעי נצח
ודף נר לרשום פסות נשמה זמנית
ואולי זה הפוך
ובלבתי נר ומצלמה

הייתי
נוסע רחוק
להידרה או מונטזומה
עומד על החוף
ללא כסוי והסנאה
לגוף ולאמת
מרגיש את רחש הגלים

ואת החול החם
משנים אותי כשאני פוגש בהם
הים היה מדבר
על עמק אינסוף
מעורר יראה ומתפנט
ורבוא כוכבים היו מתגשמים בו
עת ליל

קולי היה משמיע
מלים של הלב
לסלק חשש וספק
כדי שאפלו השמש
על שפעת שיערה הזהב
תרגיש בטוחה עם שחר

אבל אני, אינני אמיץ כמו לאונרדו
ומשתדל לעשות תדיר
דיקא את הדבר הנכון

למקום / אורית קלופשטוק

לילדי יש מצפן צבאי
הוא מסמן לנו את הדרך
לנון צדיק
של השם שפתי תפתח
ולי יש מצפן פנימי
עד תהלתך

לא חטאתי כדוד עם בת שבע
ובכל זאת אני הולכת כמלכי
שלושה צעדים אחורה
ושבה אליך
שלושה צעדים קדימה

והמביט בי מן הצד
יראני פוסעת אותה הדרך
הלוך ושוב הלוך ושוב

* / אורית כרמל

חתימת אבותי בנפשי הפזורה
תובעת ממני לצאת
לנדד
כמה אוכל להרחיק מעצמי
שוב ושוב עוד ועוד?
השתנו העתים
אין סבה למנוסה
פורעת אני לעצמי, אנוסה
ואתה, קנן בי עתה
פתח לי דלת- ואבוא
היה לי בית- ואשב
וכשפנף תדגדג בשכמות
וכשאחבט בקירות
קרע לי מרחב
פסת עננים ננדים
לפיס בהם
את המית הנדודים

חיבור הראש ללב/ אסתי

קושמרו -אברהם

קְשַׁמְרָשָׁה לְעֶצְמִי לְחֹדֶר פְּנִימָה לְמִסַּע
מְרִתֵּק,
שְׁלֹא פֶעַם סְבוּךָ הוּא וְכֹאב-
יְכוּלָה לְחַבֵּר בֵּין הָרֵאשׁ לְלֵב.
קְשַׁמְתְּבוֹנְנֶת בְּתוֹכִי בְּלִי לְחֹשֶׁשׁ
וּמֵאֲפֻשְׁרֶת גַּם לְלֵב לְהוֹבִיל וְלֹא רַק לְרֵאשׁ,
מִזְהָה רְגִשׁוֹת הָאֲשָׁמָה וְאֲשָׁמָה
וּמְחִלִּיפָה בְּסִלִּיחָה וְחֻמְלָה-
מִתְחִילוֹת לְהַפְתֵּחַ "חֲבִילוֹת" הָעֶבֶר הַלּוֹחֲצוֹת
שְׁמֵתוֹכִי לְהַתְּפָרֵץ ז-ו-ע-ק-ו-ת.
קְשַׁמְאֲפֻשְׁרֶת לְעֶצְמִי לְבָדֵק בְּעֵינַי מֵהוּת,
לְבָרֵר וּלְבַטֵּא עֲמָדוֹת בְּנוֹשְׂאֵי זְהוּת,
מִתְחִילָה לְסַנֵּן אֶת הָעֶקֶר מֵהַטְּפֵל,
וּמוֹדַעַת יוֹתֵר לְמָה שְׁעָלִי לְטֶפֶל,
וְאֵלֹו קְלִפּוֹת אוֹכֵל לְהַשִּׁיל,
כְּדִי שְׁיִקַּל הַמִּשָּׂא אוֹתוֹ נוֹשֵׂאת עַל גּוֹפִי.

* / יבחר גנאור

חֲסִידוֹת עוֹלוֹת
בְּאַרְבוֹת אֶל שְׁמַיִם אֶפְרַיִם
דּוֹאוֹת צְפוֹנָה.
וּמְחֻשְׁבוֹתַי אֶל לְטוֹף גּוֹפֵךְ
בְּחֵלוֹם שֶׁחַר.

אַחֲרֵי כַּמָּה חֲדָשֵׁי שֶׁבַע
הַחֲסִידוֹת יִחְזְרוּ לְחַפֵּשׂ
מְזוֹן דְּרוֹמִי
וְהַמְחֻשְׁבוֹת לְנֹדֵד

עומר, אפריל 2018

חלל/ איילה ברבוי

יחד הם מנוטים לכיוונים נגדיים.

בתוך כך -

מאמץ.

בתוכו -

העולם כלו.

בתוך העולם כלו -

כלום.

בתוך כלום - משהו.

בתוך משהו - שום דבר.

חלל גדול -

מנהרה.

בתוכה -

קול (לחישה).

בתוך הקול -

סערה.

בתוכה -

חוף ים.

בתוך חוף הים -

זכרון.

בזכרון -

אהבה.

בתוכה -

זר פרחים.

ובו -

סירה.

בתוך סירה -

משוטטים.

אוחזים בהם שני ילדים.

כל אחד משוט,

אחר כך/ אחינועם תמר וירט

יש את ירושלים שאני גרה בה ויש את
ירושלים העיר
הרחובות מתארכים עם התנועה
משך השעות מורם את הזמן בלי להודיע
מתי ישחקו קני המתאר
ובנתיים
כאלו לא קרה פה כלום לפני
אני שוטפת כלים במטבח, דוחפת ידים
לירושלים של מטה
לנקות קצה מלפפון, פסטה רטבה, פסת
פלסטיק
גם בעוד אלפים שנה לא יבינו למה נתת לי
במתנה מאבן צהבהב ולא נגיד פרח או קפה
חם
ואיך בבית הקברות הערבי אמרת לי דברים
של סוף
אחר כך צעדתי שם עוד אסף פעם.

איש תבת הנגינה / איריס שני

בהשראת הפרק החותם [Der Leiermann]
של "מסע חורף" [Winterreise] (1828)
לפרנץ שוברט

בְּעֶבְרוֹ הָאֲחֵר שֶׁל הַכָּפָר, בְּיַרְכְּתֵי הַחֹרֶף,
מְדַדָּה בְּרִגְלָיו הַיְחִפּוֹת עַלִּי קָרַח
אִישׁ זָקֵן וּמְשֻׁנָּה.
אֶצְבְּעוֹתָיו הַקְּפוּאוֹת מִתְאַמְצוֹת לְנַגֵּן
אֶךְ אֵין אִישׁ מְאֲזִין לוֹ,
לְמַעַט הַכְּלָבִים הַנֶּאֱסָפִים סְבִיב
וְנוֹהָמִים
בֵּין קוֹלוֹת הָרוּחַ.
טְפוֹת הַגֶּשֶׁם נוֹקְשׁוֹת שְׁבָרִירִיּוֹת
עַל צִלְחַת נְדָבוֹתָיו הָרִיקָה,
בְּעוֹדוֹ מִמְּשִׁיךְ לְנַגֵּן
אֶת אֲשֶׁר עַל חֲדָרֵי לְבוֹ
בְּצֶלֶם שֶׁל יָמִים לְמוֹדֵי נְדוּדִים וְסֶכֶל.
הַתֵּלֵךְ עִמּוֹ?
הַתְּחַבֵּר אֵלָיו בְּעוֹדוֹ מְלֻנָּה
אֶת שִׁירֵי מַסַּע הַחֹרֶף שֶׁל חַיִּיק?

בבפנים/ אלעד ארנון

מתחיל בצפרניים
לועס אגודל
חודר לתוך הבשר
נכנס דרך הפתח
שנפער בבשר החשוף
העין פוגשת בוריד הפועם
מבקשת מהרגל לדחף
"קדימה עד לעורק הראשי"
רוצה לראות הכל
מה הולך שם בפנים
כמו אורפיאוס – כן אני בגופי
במסע להציל את נשמת
ובטורם נגלו לי פניה
נעלמה

בדרך - נוף בראשית/ אמירה אמיתי

ההרים משוכים מתארכים,
מבטי שפעם פנה לימין
מתקשה להבין
ממאן להסכין

כשהרחתי ענן וצפור רבת יפי
שלוחות נוצותיה היו לוטפות את פני
לשלשת שהטילה
טמאה דמעותי, סמאה לילותי

הנוף נמשך נמתח
ונאנח מול עיני
כנגד לבי הוא חולף
קזה לא ארעה עוד

אני נבלמת ואנא אבוא
הדרך לא דרך
השבילים פתלתלים
אני מטלטלת אל בין הדרכים
בנוף בראשית אני על ההגה
הפנסים חשוכים.

אַרְחֻנְטִינָה / אפרת לוצאטו

מי חשב אז,
שאותה ילדה האוטמת אֶזְנִיהָ אֶל מול
סבתה-
לא לדבר לאדינו! לא מבינה!
תחצה עם המילים מסע של שנים וחצי עולם
רק כדי שיצאו מעצמן בטיול הגדול
באַרְחֻנְטִינָה
גְרַסְיָאס
נו, דָּה נָאדָה
אָסְטִי מוֹי קָאנְסָדָה

במחלקת הילדים / אפי הלפרין

שֶׁל בֵּית הַחֹלִים הַצְּבוּרִי
בְּצִ'יבּוּגָה, הַפְּסָקָת הַחֲשֵׁמֶל אֵינָנָה חֹשֶׁךְ
וּמְטָרָד מִתְמַשֵּׁךְ בְּלִבָּד
אֶלָּא גַם תִּינוֹק בֶּן חֲדָשִׁים
שֶׁאֲשַׁפֵּז עִם דִּלְקָת רְאוּת שְׁגָרְתִּית לְמַדִּי,
וְעוֹמֵד אוֹטוֹטוּ לְמוֹת
רַק בְּגִלְל שְׁמַחֲזֵלֵל הַחֲמָצָן
הַיְחִיד פֶּסֶק מִלְפָּעַל

*/ ביאטריס פוטשניקוב

בין אלפי המלים ושלל הצבעים
מעטים הצלילים שאותם בוחרים.
בין דפק לדופק פותח האפק,
בין ים למדבר שורר לו העמק.
זמנים כה יפים חולפים לא לאט
והשקט עוטף את לבי במקצת.
הרחק מהיער וקרוב למכתש,
אמצע את עצמי בשדות כמו באש.
בוער הוא ולא תם לנוח
אך במקצהו שובר את הרוח.
בין אות למילה אל הרגש נכלא,
פותח עינים ומביט לדממה.
הלא היא טובה לי את עצמו הוא שואל
אך בשקט בשקט לבו לו אומר.
אין איש מלבדו שיביט אל האור,
וימצא לו מפתח ללבו של השחר.

היּוֹצֵא יְחִידֵי בְּלִילָה / אֲשֶׁר גַּל

שֵׁם פְּנִיּוֹ אֶל הַהַרִים
הַשּׁוֹתְקִים כְּאֵלִים
בְּמַעֲבֵה הַדְּמָמָה
אֶצֶל עוֹרְקֵי נְחֹשֶׁת
וּבְרָזָל
שֵׁם נוֹצְקִים שִׁירִים

נוף שומם/ ורד נמרוד

לא עשיתי דבר חכיתי לדממה.
מישהו מאחור גולל
ועפעפים ירדו כתרסיסים
אוטמים מראה רחוב ממתין
מקבל את פני העוברים ושבים.

אף אחד לא בא
מזה זמן רב
שורת צמרות סגלגלות נשארות במקומן,
מציתות לחק עירוני
שומרות על סדר חבתי.

כביש מוביל דרך ראשית
למקום אחר,
רכב גורר חצה גשר
מטען חורג התנפץ בקורה
ריסי זכוכית התפזרו לכל עבר

"לא קרה לנו כלום", אמר הילד,
"היינו רחוקים".

מתוך "עיר לילה", הוצאה: עיתון 77

הארה/ שוקי גוטמן

הטבע ואני
יצאנו למסע חפושים.
איפה את הארה.
קראנו בקולי קולות.
יער עצים מרבי גזעים,
חוף נושק שמים,
אדמה עולה על גדוטיה,
רוח קרירה מלטפת,
מים זורמים,
שביל עקבות.
איפה את הארה,
קראנו בקולי קולות.
שעות של צפיה,
תובנות סוף יום –
והיא המתנה ליד הבית.